

Ἀράπην, Ἑλληνα Ἀθηναῖον, Ἰοβόλον Ὀφιν καὶ Ἀσὸν τῆς Ἐρήμου— ἡ Φαρσπούλα μετὰ τὴν Ἀκακίαν, Παιδικὴν Χαράν, Ἀνέλιπτον Χαράν, Τριπέλοιο καὶ Ταπεινὸν Γιοσεμί— ἡ Ὀχρὰ Ἀκτίς μετὰ τὸ Ἅγιον Περικτεράκι, Ἀστερόεντα Ὀργανόν, Ἀγγελοῦ τῆς Χαράς, Ὀνειροπόλου Ψυχῆν καὶ Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα— ἡ Πάντα Γελοιστὴ μετὰ τὴν Μαγνημένην Ἀκροθαλασσιάν, Ἀνὴρ τῶν Ἑλλήνων, Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα— ἡ Ἀπαυγάζουσα Ἥσος— ἡ Νῆσος τῶν ἰγίων μετὰ τὴν Κόμητα τῆς Κεφαλληνίας, Βριάρεον, Ἀρχιζιάνιον, Ὀχρὰν Ἀκτίνα, Λουδοδίη Καρδίαν καὶ Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα— ἡ Ἀνθοῦσα Νέσος μετὰ τὴν Λίμνοσταγὴν Χρωστῆρα καὶ Ἀγγηρὴν Ψυχῆν— ὁ Θωρακοφόρος μετὰ τὴν Λατάνιαν— ὁ Πέτρος τῆς Πέτρας μετὰ τὴν Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα, Ναυτοπούλου τοῦ Μεσολογγίου, Φλογεράν Ἀκτίνα τοῦ Σουλίου, Ἐνδοξόν Μεσολογγίον καὶ Δυσδαμόναν— τὸ Λουδοδίη Καρδίαν μετὰ τὴν Τρελλὴν Ψυχῆν, Νεφέλωδον Ψυχῆν, Φαῦ-Διάβολον, Μέλλοντα Διπλωμάτην καὶ Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα— ἡ Δουκισσα τῶν Σαλώνων μετὰ τὴν Κίτρινην Μάσκαν, Κίτρινο Ντόμινο, Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος καὶ Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα— ἡ Χαρὰ τῶν Γορέων μετὰ τὴν Μαθητὴν Δραγατσίου, Ἀρθος Ἑλλπίδος, Κόρη τῶν Αἰθῶν, Δικηφόρον τῆς Νεολαίας καὶ Πάντα ἡν— ἡ Ὀπτασία Παραδείσου μετὰ τὸν Περσὸν τοῦ Παραδείσου, Ἀδάμαντα τοῦ Παραδείσου, Ἀγγελον τῆς Χαράς καὶ Ἀγγελον τῆς Νίχης— τὸ Ἀρθος Ἑλλπίδος μετὰ τὸ Ὀχρὸν Ἀμόραντον καὶ Κίτρινο Ντόμινο— ἡ Ρέα Σιλβία μετὰ τὴν Νεράϊδαν τῶν Σπεισῶν, Δωρίδα Παρθένον καὶ Ἀθάαν Καρδίαν— ἡ Μυροδόλος Χαραυγὴ μετὰ τὴν Νοητὴν Ρομφαίαν, Φαῦ-Διάβολον, Ἀγγελοῦ τοῦ Ἀνακαυτοῦ, Αἰμοσταγὴ Χρωστῆρα καὶ Κυριαρχον τῆς Θαλάσσης— ὁ Μελαγχολικὸς Ἐρημίτης μετὰ τὴν Κίτρινην Μάσκαν, Κροκόνη, Δουκισσα τῶν Σαλώνων, Σθενελαΐδαν καὶ Ἀπελιπὴν Ναύτην— ἡ Αεὐκὴ Νῆξ μετὰ τὴν Μέλλοντα Διπλωμάτην, καὶ Ἰοβόλον Ὀφιν— τὸ Ἀστρον Αἰθρίας Νυκτὸς μετὰ τὴν Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην— ἡ Νεφέλωδον Ψυχῆν μετὰ τὴν Ζαππίδα, Βασίλισσαν τῶν Κυμάτων, Πικραμένην Καρδούλαν, Αἰτριὰ τῆς Ἀμητροῦ καὶ Ἀφροδίτην τοῦ Ἀνακαυτοῦ— ὁ Σθενελαΐδας μετὰ τὸν Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης, Ἀκτινοβόλον Ἀστρον, Φαῦ-Διάβολον, Ἀργυρῶν Ἰανασέληνον καὶ Ναυσικῶν— ὁ Μτ-Ψ-Πι μετὰ τὸ Κίτρινο Ντόμινο καὶ Ἀρθος τῆς Ἑλλπίδος.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νέα προτάσει περὶ ἀναλλαγῆς, ἂν δὲν στείλουν πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μου τὰ ὀρεζόμενα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Συννεφεῶδης Ἥμερας (ἔδωσα τὴν ἐπιστολὴν σου εἰς τὸν κ. Φαίωνα.) Λουδοδίη τῆς Καρδίας ([ΕΕΕ] πραγματικῶς ὀρασιότατην σημασίαν ἔχει τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ καλὰ κάμνεις ἐν τῷ ἀγαπᾶς τόσον, ὥστε καὶ νὰ το ψηφίης· μόνος σου.) Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα (φαντάσου πόσον ἐγάρην κ' ἐγὼ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν) τὰ δύο-τρίτα τοῦλάχιστον τῶν εἰσελθόντων φέτος εἰς τὰς σχολὰς τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Δοκίμων ἦσαν συνδρομηταὶ μου!) Φωστῆρα τῆς Ἡπειροῦ. (Σῆμα ἔστειλα [ΕΕ] διὰ τὴν ὄρασαν ἐπιστολήν, δουκισσῶν τῶν Σαλώνων [ΕΕ] κῶτα φηγῆς καὶ μακαρίας καὶ πουδιγῆς καὶ διὰ αὐτὰ τὰ ἔκαμες μόνη σου, εὐγε! νὰ εἶ θὰ πῆ νὰ κάμνη κανεὶς τὴν εορτὴν τοῦ στο μαγειρεῖο.) Χειμωνιάτικον Ἥλιον (ἔστειλα.) Κρανοῦν Νεῖλον (Σῆμα ἔστειλα.) Ζαππίδα (βραβεῖον ἔστειλα [ΕΕ] διὰ τὴν χαριτωμένην

ἐπιστολήν, τὴν ὅποσαν διεβίβασα εἰς τὸν κ. Φαίωνα, διὰ τὸ ἐπιμύθιον) Κουκουναροβρε- μένον (Βραβεῖον ἔστειλα.) Ταπεινὸν Γιοσεμί, (τὸ ὅποιον παρατηρεῖ, διὲ ὅσον πλησιάζει νὰ τελειώσῃ ὁ ἐρετικὸς τόμος, τόσον γίνεται ἀριστοῦργημα καὶ ἀνώτερον· δὶον τῶν προηγουμένων.) Μίαν Ἠολέην (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὄρατον δελτάριον, τὸ ὅποιον ἔλαβα ἀπὸ Τεργεστήν.) Ἀρθος Ἑλλπίδος (τὰ ἔστειλα ἄλλ' ἴσως πρέπει νὰ περιμένῃς ὀλίγον.) Ἀγγελοῦ τοῦ Ἀνακαυτοῦ (ἔνα συμπληρωθῆναι δραχμῆν, τὴν στέλλεις.) Ἐδαῖνον Ἡπειρον (Σῆμα ἔστειλα.) Χαρὰν τῶν Γορέων ([Ε] διὰ τὴν ὄρασαν ἐπιστολήν ἡ ΙΖ Κυριακὴν πλησιάζει.) Ὀπτασίαν Παραδείσου (αὐτὸ δὲν πειράζει· ἂν θέλῃς νὰ φανερώσῃς τὸν ὄρα σου εἰς τὴν ζητοῦντα, εἰμπορεῖς νὰ το κάμῃς, εἴτε γράφουσα αὐτὸ ἐπὶ τοῦ τετραδίου τῶν Μ. Μυστικῶν, εἴτε— ἂν τῷ ἔστειλῃς ἤδη,— δι' ἐπιστολῆς, συντομοῦτως, τὴν ὅποσαν μοῦ στέλλεις καὶ τὴν διὰ διβάζω.) Δαμάλακι (ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ δι' ἃς γράφεις· περὶ τοῦ Μυστικοῦ) Δαφνοῦλαν τῆς Πίνδου ([Ε], εὐγε! τῶρα λοιπὸν ποῦ ἐτελείωσον ὁ τάπηξ, νὰ μου γράφεις συχνὰ ἢ μήπως ἐτοιμάζουσαι δι' ἄλλο ἐργόχειρον;) Μυροδόλον Χαραυγῆν (ἔστειλα ὑπόμνησιν πρὸς τοὺς τέσσαρας, οἱ ὅποιοι δὲν σου ἀνταπέδωσαν ἀκόμη τετράδιον, καὶ κατὰ τὸν Κανονισμόν, ἄλλη πρότασις των δὲν θὰ δημοσιευθῆ ἂν δὲν σου στείλουν.) Κόρη τῶν Αἰθῶν; (ἔστειλα.) Πύργον τῆς Πέτρας κτλ. κτλ.

Εἰς δόσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Σεπτεμβρίου, ἀπάντησά σοι εἰς τὰς προσεχέας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἰσοσεύς δεκάται μέχρι τῆς 26 Ὀκτωβρίου
 Ὁ χρόνος τῶν λέξεων, ἐπὶ τοῦ ὅπου δὲν ἔγραψα ἄς λάβεις τὸν οἰ διαφωνοῦμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μου εἰς φραζέλλους, ἂν ἔκωτος περίγει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

429 Αεξίγριφος.
 Ἐνα φθόγγον μυστικόν
 Μ' ἔνα αἰθεῖσμα ἐνώνεις,
 Καὶ ἄμεισος ποταμῶν.
 Τῆς Ἑλλάδος φανερώνεις.
 Ἐστὴν ἡ τοῦ Ρόβου τοῦ Βαλθίου

430. Μεταγραμματισμός.
 Δέλα βγάεις
 Δάμδα βάζεις
 Καὶ ἔκεινο ποῦ πατεῖς
 Ζῶον γίνεσαι ἰδύς.
 Βασιλὴν ὑπο τὸν Ζε-Ζο

431. Αἰνίγματα
 Δύο γένη σὰν ἐνώσης,
 Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία
 Πῶς φιλόσοφον θὲ κάμῃς.
 Μὲ μεγάλην εὐκολία.
 Ἐστὴν ἡ τοῦ Ταπεινοῦ Γιοσεμί

432. Ρόμβος
 Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον τὰ ἔχει ὁ υἱός.
 Τὸ δεύτερον μου μῆτρον λολεῖ ἀρνητικῶς.
 Τὸ τρίτον παραπόταμος μεγάλου ποταμοῦ
 Τὸ τέταρτον μου πρῶτον θανάτου φρεθροῦ.
 Ἐστὴν ἡ τοῦ Ὀνειροπόλου

433. Τρίγωνον
 1. — Χρήσιμο εἰς τὴν κόμμωσιν.
 2. — Κάτοικος ἀρχαίας πόλεως.
 3. — Ἐπίρρημα χρόνου.
 4. — Ἀσπότερον κλωστής.
 5. — Γράμμα.
 Ἐστὴν ἡ τοῦ Φαρμακοῦδου Διός

434. Μωσαϊκόν
 Πέργου τοῦ πιάτου (τοῦ ἀδειανού)
 Τοῦ πηροῦνιού, τοῦ κουταλιοῦ
 Τοῦ μακαρινοῦ ἐπίσης καὶ τῆ,
 Καὶ σοῦ γεμίζω τὸ πιάτο φαί.
 Ἐστὴν ἡ τοῦ Κίτρινου Ντόμινο

435. Φύρδην Νίγδην
 Ὀκν τῶν φασίος τιμακῆ μετιτόριον
 Ἐστὴν ἡ τοῦ Μεγαλοηγενοῦ Φύσως

436-437. Μεταμορφώσεις.
 1. Ὁ Κόδρος διὰ 3 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Πύρρος
 2. Ὁ ἦπιος δι' 6 μεταμορφ. νὰ γίνῃ πρῶτος
 Ἐστὴν ἡ τοῦ Γιωσοῦ Μπη

438-442. Μαγικὸν Γράμμα.
 Τῆ ἀναλλαγῆ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, διὰ δύο συμφώνων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλα τόσαι λέξεις, πᾶσαι ὀνόματα ζῶων ἢ πτηνῶν.
 ὄζυς, ἀέρας, ἦμας, ὄρατος, ἀδῶν.
 Ἐστὴν ἡ τοῦ Περικτεράκιου

443. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.
 Τάριχά τῶν ζησομένων λέξεων ἀποτελοῦν Νηρηΐδα, τὰ δὲ τρίτα Ἐρινύας.
 1, Ἐκατόγχειρ. 2, Ἐπιθετον. 3, Ὀνομασία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. 4, Ποταμός. 5, Φυτόν. 6, Πατὴρ συγγραφέας ἀρχαίου. 7, Πτηνὸν ὀρεζόν. 8, Ἐπίρρημα.
 Ἐστὴν ἡ τοῦ Ἀσπίδος τῆς Ἀθῆνῶν

444. Φωνηεντόλιπον.
 τν-ρη-κ-ν-λκς-δκ-τν-κπ-χς
 Ἐστὴν ἡ τοῦ Μιν-Χο
 445. Γρόφος.
 1 α α
 1902 1 1 α α
 1903 ρ 1 ΔΝ 1 α Θ α Σ
 1904 1 1 α α
 Ἐστὴν ἡ τοῦ Πολικῶν Ἀσπίδος

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 32.

332. Δάδων (Δᾶ, Δών.) — 333. Μέγαира-Μέγαира. — 334. Δίμος-Μάτος.
 335. ΗΠΑΡ 336 ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΝ (αρχαί, ΠΕΡΙ ταρσός, ἔτος, μίσιος, Ἰρις, ΑΡΟΝ σίτος, ὄστις, Νέμεσις.) — ΡΙΝΗ 337 338. 1. Ὅτι ἀμώτεροι ἔχουν εἰς πόδας. 2, ὁ Αἶνος. — 339-343. Διὰ τοῦ ἵππου: Ἰππομέδων, Ἰπποκάμη, Ἰπποπόταμος, Ἰπποδόμος, Ἰππόλυτος. — 344. ΛΡΙΑΡΕΩΣ (κύβος, ΜαΡία, Κροίσιος, ἈΡΑλη, ἈΡῶν, ΠαρΒιόνη, ΛακΩνία, ΘάΣος.) — 345. Ὄνειον ὄρος κ' ἔτεκε μῦν. — 346. Μίσει τὴν οἴηται (Μ εἰς ἡ-τι-Νε εἰς ἡν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λίξη λεπὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστοι δὲ 10 λίξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγοτέρας τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λίξεις.]

Ἡλλαζα ψευδώνυμον. Εὐχομαι τῷ Κοκκου-Ἡναροθρεμμένῳ καλὴν πρόδοον. — Ἀστὴ τῶν Βέγα, Βασίλειος Δ Μαυρόπουλος. (Δ, 119)

Ἄχομαι ἀνταλλαγῆν ταχυδρομικῶν δελταρίων. Ἀπάντησις ἀσφαλῆς. — Nicolas Papiioan- midēs δι' Ἀδρέαν Παπανικολάου, Ἄβου el Sikouk (Egypte) (Δ, 120)

Συνιστῶμεν θερμῶς τὸ ζήτητον Γαλλικὸν φροντιστήριον νεανίδων, τὸ ἐτοιμάζον καὶ διὰ δίπλωμα, τῶν δεσποινίδων Μεσοῦνιο. ὄδα: Πανεπιστημίου 24 Ἀθῆναι. — Ἀγκυρα τῆς Σωτηρίας, Κυρία Σαοραφάστρα. (Δ, 121)

Ἰδρῶδην ἐν Βῆρην πρὸ δύο μηνῶν Σύλλογος Ἐβζέτινος, σκοπὸν ἔχων τὴν διάδοσιν τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τὴν ἐγγραφήν ἀπέρω καὶ φιλομούσων παιδῶν εἰς αὐτήν. Δίγεται ὡς μέλη καὶ συνδρομητρία. Ζητεῖ δὲ ἀντιπροσώπους πανταχῶθεν. Ἀπευθυντέον: Μι Τελεμαχου C. Davidopoulos, Varna (Bulgaria) (Δ, 122)

Αναγκασθέντες παρκετοῦμεθα τοῦ ἐν Ἀθῆ-ναϊς Συλλόγου «Ἑλλπς». — Ἀσπρος Ἀρά-πης, Ἄδρα τοῦ Ζαππίου, Λαμπρὸς Κιθα-ροδός. (Δ, 123)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστῶμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
 Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
 καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθῆναις
 Ὀδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11^{ος}

Ἐν Ἀθῆναις, 23 Σεπτεμβρίου 1904

Ἔτος 26^{ον}— Ἀριθ. 41

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Τὸ ἐπιπέδιον, τὸ ὅποιον ἐκίνησε πε- ρισσότερον τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἐπιβατῶν, ἦτο ἡ συνάντησις τριῶν ἢ τεσσάρων φα- λαινῶν.

Τὰ κῆτη ἐκεῖνα δὲν ἐμφανίζονται συ- χνὰ εἰς τὰ νερά τῶν Ἀντιλλῶν. Οἱ φα- λαινοθηραὶ δὲν θεωροῦν τὰ μέρη ἐκεῖνα κατὰλληλα διὰ τὴν ἄλυσίαν.

— Τὰς κυνηγοῦν κυρίως εἰς τὴν Εἰρηνικὸν, διηγῆθῃ ὁ Οὐίλ Μιτζ, εἴτε εἰς τὰ βόρεια μέρη, εἰς τοὺς εὐρυστάτους κόλπους τῆς ἀγγλικῆς Κολομβίας, ὅπου γεννοῦν τὰ μικρά των, εἴτε πρὸς νότον, εἰς τὰς ἀ- κτὰς τῆς Νέας Ζηλανδίας.

— Ἐκυνηγήσατε καὶ σεις φαλαί- νας; . . .

— Μάλιστα, ἔνα καλοκαίρι, ὅταν ἦμον μετὰ τὸ πλοῖον «Βράγ- γελ», κοντὰ στὰς Κουρίλας νήσους καὶ εἰς τὴν Ὀχρῶσικὴν θάλασσαν. Ἄλλὰ πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς ἐφω- διασμένος μετὰ φαλαινίδας, σχοινιὰ, καμακία καὶ καμακιστάς. Τὰ ψά- ρευμά των ἔχει πολλοὺς κινδύνους, ὅταν ἡ φάλαινα παρασύρῃ πολὺ μακρὰν τὴν φαλαινίδα, καὶ πολλὰ εἶνε τὰ θύματα τῆς φαλαινοθηρίας.

— Ἐἴνε ἔμως πολλὰ καὶ τὰ κέρ- δη τῆς. . . εἶπεν ὁ Νιλς Χάρμπε.

— Καὶ ναί, καὶ ὄχι, ἀπήντησεν ὁ Οὐίλ Μιτζ. Χρειαζέται τέχνη, ἀλλὰ πολὺ περισσότερο χρειάζε- ται τύχη, καὶ πολλάκις συμβαίνει νὰ τελειώσῃ ἡ ἐποχὴ χωρὶς νὰ πιά- σῃ ὁ φαλαινεθῆρας οὔτε μίαν φα- λαινᾶν!

Αἱ φάλαιναί, τὰς ὁποίας εἶδαν ἀπὸ τὸν «Γοργόν» ἐπετοῦσαν ὕψη- λὰ τὸν ἀφρόν των, τοῦλάχιστον εἰς ἀπόστασιν τριῶν μιλίων ἀπὸ τὸ πλοῖον, καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὰς πλησιάσουν, ἔστω καὶ ἂν ἀνοιγαν ὄλα τὰ παντὰ. Ἐτρεχαν ἐκεῖνα

τόσον γρήγορα, ὥστε δύσκολον καὶ φα- λαινὸς ἀκόμη νὰ τὰς φθάσῃ μετὰ τὴν κοπιὰ.

Ὅσον κατέβαινον ὁ ἥλιος πρὸς τὴν δύσιν, βαθμηδὸν ἐκόπαζεν ὁ ἄνεμος.

Τὰ σύννεφα τῆς δύσεως, πυκνὰ καὶ πελιδνόχρωμα, ἐστέκοντο ἀκίνητα. Ἄν ἐπιανεν ἄνεμος ἀπὸ ἐκεῖνὸ τὸ μέρος, θὰ ἤρχετο μετὰ καταιγίδας, ἢ ὅποια δὲν θὰ ἐβαστούσε πολλὴν ὄραν. Εἰς τὸ ἀπέναν- τι μέρος εἶχαν σωρευθῆ πυκνοὶ ἀτμοὶ ἕ- ως τὸ ζενίθ, καὶ ἡ νύκτα ἐφαίνετο ὅτι θὰ ἦτο θοισοκότερη.

Ἐπειδὴ μάλιστα φόβος μήπως ὁ οὐ- ρανὸς φωταγωγηθῇ μετὰ ἀστραφῆς καὶ ἀνηγήσῃ ἀπὸ βροντᾶς καὶ κεραυνούς. Ἡ ζέστη ἦτο πολὺ δυνατὴ, ἡ ἀτμο- σφαῖρα βρεχεῖα καὶ γεμάτη ἀπὸ ἠλεκτρι- σμόν.

Τὴν ὄραν ποῦ ἦσαν στὸ νερὸ αἱ συρ- τές, ὁ Χάρρης Μάρκελ ἠναγκάσθη νὰ καθιρέσῃ μίαν λέμβον, διότι μερικὰ ἀ- πὸ τὰ φάρια ποῦ ἐπίασαν ἦσαν τόσον μεγάλα, ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τ' ἀ- νεβάτουν ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ πλοῖον.

Ἐπειδὴ μάλιστα φόβος μήπως ὁ οὐ- ρανὸς φωταγωγηθῇ μετὰ ἀστραφῆς καὶ ἀνηγήσῃ ἀπὸ βροντᾶς καὶ κεραυνούς. Ἡ ζέστη ἦτο πολὺ δυνατὴ, ἡ ἀτμο- σφαῖρα βρεχεῖα καὶ γεμάτη ἀπὸ ἠλεκτρι- σμόν.

Τὴν ὄραν ποῦ ἦσαν στὸ νερὸ αἱ συρ- τές, ὁ Χάρρης Μάρκελ ἠναγκάσθη νὰ καθιρέσῃ μίαν λέμβον, διότι μερικὰ ἀ- πὸ τὰ φάρια ποῦ ἐπίασαν ἦσαν τόσον μεγάλα, ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τ' ἀ- νεβάτουν ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ πλοῖον.

Ἐπειδὴ μάλιστα φόβος μήπως ὁ οὐ- ρανὸς φωταγωγηθῇ μετὰ ἀστραφῆς καὶ ἀνηγήσῃ ἀπὸ βροντᾶς καὶ κεραυνούς. Ἡ ζέστη ἦτο πολὺ δυνατὴ, ἡ ἀτμο- σφαῖρα βρεχεῖα καὶ γεμάτη ἀπὸ ἠλεκτρι- σμόν.

Ὁ ἥλιος ἐξηφα- νίσθη ὅπισθεν τῶν μεγάλων νεφῶν, τῶν ὁπίων τὸ παχὺ στρώμα ἐκρυψε τὰς τελευταίας του ἀ-

κτίνας. Η νύκτα ήρχετο ταχύτατα, διότι τὸ λυκόφως δὲν διαρκεῖ πολὺ εἰς τὰ πλάτη τῶν Τροπικῶν.

Ἐσκόπευεν ἀρὰ γὰρ ὁ κυβερνήτης ν' ἀφίση ὅλα τὰ παντὶ ἐπάνω ἕως τὸ πρῶν;... Ὁ Οὐίλ Μίτζ δὲν τοεῦρισκε πιθανόν. Ἐὐκόλον ἦτο νὰ ἐκραγῆ θύελλα, καὶ γνωρίζομεν μὲ πόσην σφοδρότητα καὶ ὄρμην ἐνσκήπτο. νὰ θυελλαί εἰς ἐκείνα τὰ μέρη. Ὅταν τὸ πλοῖον ἀρμυνίζη πλησίον, δὲν προφθάει νὰ μολάσῃ σκότος, νὰ σιγῆ τὰ παντὶ. Ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν εἴμπορεῖ νὰ πέσῃ μὲ τὴν μπάντα, καὶ διὰ νὰ σηκωθῆ, ἀναγκάζεται νὰ κόψῃ τοὺς ἰστούς του.

Προτιμοῦν λοιπὸν οἱ φρόνιμοι ναυτικοὶ νὰ μείνουν τὴν νύκτα μόνον μὲ τὰς γάμπιες, τὸν τρίγων, τὴν μποῦμαν καὶ τοὺς φλόκους.

Κατὰ τὰς ἑξ, ἀφοῦ ἀνέβη εἰς τὸ κάτσαρο, ὅπου ἦσαν τότε συνηθρισμένοι ὁ κ. Πάτερσων καὶ οἱ νεαροὶ τοῦ σύντροφου, ὁ Χάρρης Μάρκελ διετάζε νὰ μαζευθῆ ἡ σκηνή, ὅπως ἐφρόντιζε νὰ γίνεταί καθὲς βράδυ. Κατόπιν, ἀφοῦ ἐκῦτταξε τὸν καιρὸν ἐδῶκε τὴν πρόσταγμα, ὅπως εἰς τὸν πολεμικὸν ναυτικόν:

— Ἐπὶ σσετολήν καὶ πτόξιν σιπάρων καὶ φωτῶν!

Ὁ Τζῶν Κάρπεντερ ἐπειλεῖν ἀμέσως τοὺς ναύτας του νὰ μαζεύτουν καὶ νὰ δέξον τὺς κοῦντροὺς καὶ τοὺς παφίγκους.

Περί τὴν νὰ εἴπωμεν ὅτι, κατὰ τὴν συνήθειάν των, ὁ Τωνῆς Ρενῶ καὶ ὁ Μάγνος Ἄνδερς ἀνέβησαν εἰς τὰ ἐξάρτια τοῦ μεγάλου ἰστού μὲ τὴν ἐλαφρότητα καὶ γοργότητα ἐκείνην, ἡ ὁποία ἔκαμνε τὸν Μέντορα νὰ θυμιάσῃ μὲν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀνησυχῆ, καὶ συγχρόνως... νὰ λυπηθῆ διότι δὲν ἠμποροῦσε νὰ τοὺς μιμηθῆ.

Αὐτὴν τὴν φορὰν, ὁ Οὐίλ Μίτζ τοὺς ἠκολούθησε, μὲ εὐκίνησιαν ὄχι μικρότεραν ἀπὸ τὴν ἰδιάν των. Ἐφθασαν μαζὶ καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸ δίξυγον, καὶ ἔπιασαν νὰ μαζεύσουν τὸν μεγάλον παφίγκον.

Βρασηγῆθε καλά, μικροὶ μου κύριοι, εἶπεν ὁ Μίτζ. Αὐτὴ ἡ προφύλαξις πάντα χρειάζεται, καὶ διὰ ἀκόμη δὲν σαλ ἦν τὸ καράβι...

Κεῖν ἀκρτούμεθ, ἀπήντησεν ὁ Τωνῆς Ρενῶ. Ἄν ἐπέρταμε στὴ θάλασσα, ὁ κ. Πάτερσων θὰ πέθαινε ἀπ' τὸν καυλὸ του!

Οἱ ναῦται ἔναμαν καὶ αὐτοὶ τὸ μένος των, καὶ τὸ πλοῖον ἔμεινε μόνον μὲ τὰς δύο γάμπιες, τὸν τρίγων, τὴν μποῦμαν καὶ τὴν τουρκετιαν. Αἱ τελευταῖαι ριπὴ τοῦ ἀνέμου μέλις καὶ μετὰ βίας ἐφούσκονα τὰ ἔλιγα αὐτὰ παντὶ. Ὁ «Γοργὸς» ἐλαφρῶς βοηθούμενος καὶ ἀπὸ τὸ ρεῦμα, τὸ πλοῖον διηυθύνετο πρὸς ἀνατολάς, ἐλάχιστον δρόμον θὰ ἔκα-

μνε μέχρι τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου... Ὅταν ὁ Οὐίλ Μίτζ κατέβη, ἐπήγε καὶ ἐκῦτταξε τὴν πυξίδα, τὴν ὅποιαν ἐφώτιζε τὸ φαναράκι τῆς πυξιδόθικης. Ἀπὸ τὸ πρῶν ὁ «Γοργὸς» εἶχε διανύσει πενήντα περίπου μίλια πρὸς τὰ νοτιανατολιὰ, καὶ ἔπρεπεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ὁ κυβερνήτης νὰ πᾶρῃ τὴν βόλταν καὶ νὰ πλεύσῃ πρὸς τὰ βορειανατολιὰ τὴν νύκτα. Ὁ Χάρρης Μάρκελ ἀντελήφθη ὅτι ὁ ἐπιβάτης του ἐφαίνετο ἀπορῶν διότι τὸν ἐβλῆκε νὰ μὴν ἀλλάξῃ πορείαν. Ἄλλὰ ὁ Οὐίλ Μίτζ, αὐστηρὸς τηρητῆς τῆς πειθαρχίας, δὲν ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ κἀμῆ τὴν παραμικρὰν παρατήρησιν εἰς τὸ ζήτημα ἐκεῖνο. Ἀφοῦ ἐκῦτταξε διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν πυξίδα, τὴν στιγμήν που ὁ Κέρτης ἐκρατοῦσε τὸ τιμόνι, ἐσήκωσε τὰ μᾶτια του καὶ ἐκῦτταξε τὴν κατάστασιν τῆς ἀτμοσφαιρας, καὶ ἔπειτα ἐπήγε κ' ἐκάθησε κοντὰ εἰς τὴν ἰστοπέδην τοῦ μεγάλου ἰστού.

Τότε ὁ Κέρτης, ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ τὸν ἀκούσουν, ἐπλησίασε τὸν Χάρρη Μάρκελ, καὶ τῷ εἶπε: — Δὲν τοῦ φέρεται καλὸς, τοῦ Μίτζ, ὁ δρόμος πῶς τρεβοῦμε!... Λοιπὸν θὰ τὸν βάλωμε ἀπόψε στὸν ἴσιο δρόμον, καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς ἄλλους, καὶ ἴσως δὲν θὰ τοὺς ἐμποδίσῃ νὰ πάνε κολυμπῶντες στὴ Λίβερπουλ, ἂν τὰ σκυλόψαχ τοὺς ἀφίσουν χέρια καὶ πόδια!

Φαίνεται ὅτι ἐνόμισε πολὺ ἀστεῖα τὰ λόγια του ὁ ἄθλιος αὐτός, διότι ἄρχισε τὰ χ'χ'νχ. τὰ ἔπειτα διεκόψεν ὁ Χάρρης Μάρκελ μ' ἓνα του βλέμμα.

Τὴν στιγμήν αὐτὴν ἐπλησίασε καὶ ὁ Τζῶν Κάρπεντερ.

— Νὰ κρατήσωμε ρυμούλιον τῆς μεγάλης βάρικας στὴν πρύμνη Χάρρη;... ἠρώτησε.

— Μάλιστα, Τζῶν, μπορεῖ νὰ μας χρειασθῆ...

— Ἄν λάβωμε ἀνάγκη ν' ἀποτελειώσωμε τὴ δουλειὰ καὶ ἀπέξω ἀπ' τὸ καράβι!

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, τὸ δεῖπνον παρετέθη εἰς τὰς ἑξ καὶ 30'. Εἰς τὸ τραπέζι προκρίστησαν καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ φάρια, τὰ ὁποῖα εἶχαν ἀλιευσθῆ ἐντὸς τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ὁποῖα ὁ Ρανυᾶς Κῶρ εἶχε μαγειρεύσῃ μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν.

Ὁ κ. Πάτερσων ἐδήλωσεν ὅτι ποτὲ τοῦ δὲν εἶχε φάγῃ καλλίτερα, ἰδίως τὰ γουράκια, καὶ ἐξήφρασε τὴν ἐλπίδα ὅτι εἰ μικροὶ του ψαράδες θὰ ἔπιαναν καὶ ἄλλα ἀπὸ τὰ ἴδια, πρὶν τελειώσῃ τὸ ταξεῖδι.

Μετὰ τὸ φαγητόν, ὅλοι ἀνέβησαν εἰς τὸ κάτσαρο, ὅπου ἐλογάριζαν νὰ περιμείνου νὰ καλονυκτώσῃ, διὰ νὰ κατεβοῦν εἰς τοὺς θαλαμίσκους των.

Δὲν εἶχεν ἀκέρησκοτεινίαν, ἐν εὐλῶς. Καί, τὴν στιγμήν ἀκριβῶς ποῦ ἀνέβαιναν, ὁ Τωνῆς Ρενῶ ἐνόμισεν ὅτι διέκρι-

νεν ἓνα πανὶ πρὸς ἀνατολάς. Σχεδὸν ἀμέσως, ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ Οὐίλ Μίτζ:

— Πλοῖον ἐμπρὸς ἀριστερά! Ἐνα μεγάλο πλοῖον, μὲ τὰς γάμπιες καὶ τὰ μεγάλα του παντὰ ἀνοικτὰ, ἐφάνη εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων μιλίων. Ἐὐρισθεν, ὡς φαίνεται ἐκεῖ, περισσότερο ἀνεμον, καὶ ἔπλεε, πρῶτος δ' ἐτέρα, νὰ διασταυρώσῃ τὴν πορείαν τοῦ «Γοργου».

Ὁ Λουδοβίκος Κλαυδιὸν καὶ ὁ Ρογγῆρος Χινσοδαῖλ ἐπήγαν νὰ πάρουν τὰ τηλεσκοπία των, καὶ ἐκῦτταξαν τὸ πλοῖον, τὸ ὅποιον ἐπλησίαζε, μὲ πρῶρον πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ.

— Ἀνθ' μά το γιὰ καράβι! ἐπιθύρουν ὁ Τζῶν Κάρπεντερ πρὸς τὸν Χάρρη Μάρκελ. Σὲ μὲ ὄρα θὰ πέσῃ δίπλα μαζί!

Καὶ εἶχε δίκαιον νὰ βλασφημῆ. Διότι, ἂν ἐκόπταζεν ὁ ἀνεμος, τὰ δύο πλοῖα θὰ ἔμειναν μόνοντασισμένα ὄλην τὴν νύκτα, ἴσως εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς τετάρτου μόνον τοῦ μιλίου τὸ ἐν ἀπὸ τὸ ἄλλο. Καὶ τότε, πῶς ἦτον δυνατὸν νὰ ἐκτελεστοῦν τὰ σχέδια τῶν κακούργων;...

— Νὰ πάρ' ἡ κατὰρα! ἔλεγε καὶ ἐπανελάμβανεν ὁ Τζῶν Κάρπεντερ ποτὲ δὲν θὰ μπορέσωμε λοιπὸν νὰ ξεφορτωθοῦμε αὐτὰ τὰ μαθητοῖδαι;... Μὴν τύχη τώρα καὶ θὰ καθήσωμε νὰ περιμείνωμε ὡς αὔριον τὸ βράδυ;...

Τὸ πλησιάζον πλοῖον ἦτο μεγάλο τρίτερον, τὸ ὅποιον ἔπλεε ἢ πρὸς καμμίαν νῆσον τῶν Ἀντιλλῶν ἢ πρὸς κανένα λιμένα τοῦ Μεξικου.

Ἡ σημαία ἐκιμάτιζεν εἰς τὸ κέρασ τοῦ ἐπιδρόμου, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἀρματωσίαν του καὶ τὸ σκαρὶ του ἐφαίνετο ἀμερικανικόν.

— Δὲν φαίνεται πολὺ φορτωμένο... παρατήρησεν ὁ Μάγνος Ἄνδερς.

— Πραγματικῶς, ἀπήντησεν ὁ Οὐίλ Μίτζ, καὶ βάζω στοίχημα πῶς ταξειδεύει μόνον μὲ τὴν σκαθῶρα.

Μετὰ τρία τέταρτα τῆς ὥρας, τὸ πλοῖον δὲν ἀπέγχε παρὰ δύο μόνον μίλια ἀπὸ τὸν «Γοργόν». Τὸ ἔβλεπεν ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ ἐσέπτετο δι, ἂν τὸ ρεῦμα τὸ παρέσυρεν εἰς ἀπόστασιν πέντε ἢ ἑξ μιλίων ἀπὸ τὸ ἰδικόν του πλοῖον, κατὰ τὴν μίαν ἕως τὰς τέσσαρας τῆς αὔρας, καὶ ἂν ὑπείθιτο δι ἐγίνετο συμπλοκή, αἱ κραγαὶ τῶν σφαζομένων δὲν θὰ ἔθθαναν τὸσον μικράν...

Ἐπέρασεν ἀόκη μισὴ ὄρα. Εἶχε νυκτώσῃ ἐντελῶς, καὶ οὔτε πνοὴ δὲν ἐφουσοῦσε. Τὰ δύο κλιῖα εἶχαν σταθῆ ἀκίνητα εἰς ἀπόστασιν μικροτέρην ἀπὸ μισὸ μίλι μεταξὺ των.

Κατὰ τὰς ἐννέα, ὁ κ. Πάτερσων, μὲ φωνὴν, τὴν ὅποιαν ἐμπερδεύει ὁ ἄλλος ἢ νύστω, εἶπε:

— Αἶ, φίλοι μου! δὲν εἶνε, νομίζω, καιρὸς νὰ πάμε στὰς καμπίνες μας;

— Δὲν εἶνε δὲ ἀργά... κύριε Πάτερσων, ἀπήντησεν ὁ Ρογγῆρος Χινσοδαῖλ. — Καί, νὰ κραιπνὰται κανεὶς ἀπὸ τὰς ἐννεὰ τὸ βράδυ ἕως τὰς ἑπτὰ τὸ πρῶν, εἶνε παραπολύ, κύριε Πάτερσων, ἐπρόθεσεν ὁ Ἄξελ Βίγκμπορν.

— Καὶ θὰ γυρίσετε στὴν Εὐρώπη παχὺς σὰν ἡγοῦμενος, κύριε Πάτερσων, διεκήρυξεν ὁ Τωνῆς Ρενῶ, ἀνεβοκατεβάζων κυκλιστερῶς τὰ χέρια του ἐμπρὸς εἰς τὴν γαστέρα του.

— Ὅχι δὲ, ὄχι δὲ! Μὴν ἀνησυχῆτε καθόλου, ἀπήντησεν ὁ Μέντωρ. Γνωρίζω πῶς νὰ μείνω ἐντὸς τοῦ πρέποντος ὁρίου μεταξὺ τῆς ἰσχύνητος καὶ τῆς πολυσαρκίας...

Καὶ ἐπειδὴ πραγματικῶς ἐνύσταζε πολὺ, ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ: — Μείνετε σεῖς, ἂν θέλετε ν' ἀναπνεύσετε τὴν ἐσπερίαν αὔραν... Ἐγὼ πηγαίνω νὰ κοιμηθῶ.

Μετ' ὀλίγον εὐρίσκειτο ἐξηπλωμένος εἰς τὴν κομμάτιαν του. Εἶχεν ἀφίση ἀνοικτὸν τὸν φεγγίτην, διὰ ν' ἀναπνέη καὶ αὐτὸς τὴν δροσερὰν αὔραν, καὶ γρήγορα ἀπεκοιμήθη μὲ τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου, ἀφοῦ ἐπιθύρσει, διὰ νὰ μὴ τὰς λησμονῆσῃ, τὰς ἑξῆς ἀρχαῖα ἐλληρικὰς λέξεις: — Νῦν ἄδω σε... Μούση... κακὴ Κάρ... ἦδια...

Οἱ ἀριστεῖς ἔμειναν μίαν ὄραν ἀκόμη εἰς τὸ ὑπαιθρον, συνομιλοῦντες διὰ τὰ διάφορα ἐπεισόδια τοῦ ταξειδίου των, καὶ προσεφλοῦντες τὴν χαρὰν τὴν ὅποιαν θὰ ἤσθάνοντο ὅταν, ἐπανερχόμενοι εἰς τοὺς κόλπους τῶν οἰκογενειῶν των, θὰ διηγούοντο τί εἶχαν κάμῃ καὶ τί εἶχαν ἰδῆ ἀπὸ τὴν στιγμήν τῆς ἀναχωρήσεώς των...

Τὸ ἄγνωστον πλοῖον εἶχεν ὑψώσῃ καὶ αὐτὸ, ὅπως ὁ «Γοργὸς», τὸν λευκὸν φανὸν τοῦ προβόλου. Τὸ μέτρον τοῦτο ἐπιβάλλεται, διὰ νὰ εἶνε σκοτεινὴ ἡ νύκτα καὶ δὲν πνέη ἀνεμος, διότι τὰ ρεῦματα καὶ τὰ ἀντιρροῦματα δύνανται νὰ προκαλέσουν συγχρούσεις. Ἐφαίνετο λοιπὸν ἀπὸ τὸ κάτσαρο ὁ φανὸς τοῦ πλοίου ἐκεῖνου, τὸ ὅποιον, χωρὶς ν' ἀλλάξῃ θέσιν, ἐταλαντεύετο ἐπάνω εἰς τὰ κύματα τῆς φουσκοθαλασσίας.

Τέλος, κατὰ τὰς δέκα, ὅλοι οἱ ἐπιβάται εἶχαν κοιμηθῆ, ἐκτὸς τοῦ Οὐίλ Μίτζ, ὅστις ἔκαμνε τὸν περιπάτον του ἐπάνω στὸ κατὰστρωμα.

Ἄπειροι σκέψεις ἤρχοντο εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ νεαροῦ ναυτικοῦ. Ἐτυλλογιζέτο τὴν Βαρβάδος, ὅπου θὰ ἐπερνοῦσαν τέσσαρα χρόνια χωρὶς νὰ ἐπιστρέψῃ... τὴν μητέρα του, ποῦ θὰ ἔκαμνε τὸσον καιρὸν νὰ ἰδῆ... τὰ μέλλοντα ταξειδίκα του μὲ τὴν «Ἐλιζαν Οὐάρδεν» εἰς ἄγνωστα πελάγη...

(Ἐπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΓΥΡΙΩ ἀπὸ τὸν περιπάτον. Μὲ ὠφέλησε πολὺ, διότι μοῦ ἐπέρασε ἀκόμη... καὶ ἡ φούρκα. Καὶ τώρα εἶμαι εἰς θέσιν νὰ διαβάσω καὶ τὰ ἐπιλοιπα γράμματα.

Κίτρινο Ντόμινο. Καὶ αὐτὸ μόνον τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην κατώρθωσε νὰ διακρίνη μέσα εἰς τὸ παραυθὶ μου, μολονότι ὁμολογεῖ ὅτι δὲν ἐσκάλισε. Νομίζω ὅμως, ὅτι ἡ ἰσχυρογνωμοσύνη εἶνε καινὴ καὶ βλάβερὰ εἰς κάθε ἡλικίαν, καὶ διὰ νὰ τὸ ἀποδείξῃ, μοῦ διηγεῖται ἄλλα τρεῖς παραμυθία, σύντομα καὶ νόστιμα, ἐκ τῶν ὁποίων ἀντιγράφω ἐδῶ τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὴν μέσην παιδικὴν ἡλικίαν:

« — Μαμὶ, θέλω νὰ μου κάμῃς δύο φορέματα.

« — Ἐνα σοῦ ἀρκεῖ.

« — Ὅχι, δὲν μ' ἀρκεῖ.

« — Ἄ, ἔτσι; Πολὺ καλά. Εἶνε λαμπρὰ αὐτὰ που ἔχεις καὶ δὲν θὰ σου κίμω... κανένα.

« Πόσες φορές δὲν τα παθαίνει, καὶ πόσες θὰ τα ξανακάμῃ τὰ ἴδια! Καί-μένη μικρομεγάλη! »

Ἡ Ἀγγλῆ ἐν Ζόφω γράφει: « Ἀπὸ τὸ παραυθὶ δὲν εὐρίσκω ἐπιμύθιον. Ἀπὸ τὴν περὶ αὐτὸ ὅμως σκηνὴν ἀνακαλύπτω, ὅτι ἡ Μπεμπέκα τοῦ κ. Φριδωνοῦ, ἥτις ἄλλως φαίνεται εὐφροσύνῃ καὶ νοστιμωτῆ, ἔχει μὲ ἄλλω καὶ τὸ κἀκὸν εἶνε ποῦ τῆς περῶν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν παραδέχομαι... Ἄν μὲ τὴν μικροῦλαν μεγαλώσῃ καὶ τὸ θέλω, καὶ ἀντὶ καταστροφῆς παραμυθοῦ ἐπιφέρῃ τὴν καταστροφὴν ἄλλου, ἀναγκαίου, σοβαροῦ, τότε;... »

Συνεχίζω ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν τῆς Ἀδελφῆς Ψυχῆς, ἡ ὁποία ἔχει τὴν ἴδιαν ἀκριβῶς γνώμη: « Τὸ ἐπιμύθιον εἶνε ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑποχωρῶμεν εἰς τὰς ὀρέξεις τῶν μπεμπέδων. Τὸ κἀκὸν τότε γίνεται διπλοῦν διότι καὶ ἡμεῖς ἀναγκάζομεθα νὰ καταστρέψωμε τὰ παραμύθια, — καὶ ἄλλα πράγματα μεγαλητέρας ἀξίας, — καὶ συγχρόνως ὑποδοηθοῦμεν τοὺς μικροανθρώπους αὐτοὺς νὰ γίνωνται ἀπαιτητικοὶ, ἐπιμονοὶ κτλ. »

Τὰ ἐπιμύθια αὐτὰ εἶνε ἀληθῆ, ἀλλ'

ὄχι καὶ τὰ ἀληθῆ. Τὸ ἀληθὲς ἐπιμύθιον, τὸ ἓνα καὶ τὸ μόνον, ἡ Συγγνώμη. Ἡμέρα τὸ βλέπει περισσότερο: « Μοῦ φαίνεται — γράφει, — ὅτι ἡ μπεμπέκα παρῖσταται τὸν κόσμον, τοὺς πολλοὺς ἀθρώπους, οἱ ὅποιοι θεωροῦν ὡς ὀρθὰς μόνον τὰς ἰδικὰς των ἰδέας, τὰς παλαιὰς, καὶ δὲν εἴμποροῦν νὰ ἐνοήσουν ἰδέας ὑψηλοτέρας τῶν ἰδικῶν των καὶ νέας. » Καὶ ἀφοῦ ἐξηγήσῃ τὴν σκέψιν τῆς, ἔρχεται εἰς τὸ συμπέρασμα: « Διὰ τοῦτο, οἱ μὲν πρέπει νὰ ἐξετάζον τὰς νέας ἰδέας καὶ ἂν τὰς εὐρίσκουν ὀρθὰς νὰ τὰς παραδέχωνται, οἱ δὲ ἔχοντες νέας ἰδέας, νὰ μὴ τὰς ἀλλάξουν ἐνεκα τῶν κοινωνικῶν προλήψεων. »

Ὡρατὰ ἐσκέφθη ἡ Συγγνώμη Ἡμέρα. Καὶ ὅμως τὸ ἐπιμύθιον μου δὲν εἶνε αὐτὸ ἀκριβῶς. Ἄλλὰ μεταξὺ τῶν προηγουμένων καὶ τούτου ἐδῶ, ὑπάρχει ἡ ἐξῆς διαφορά: Οἱ ἄλλοι δὲν το ἔφθασαν. Ἡ Συγγνώμη Ἡμέρα τὸ ἔφθασεν, ἀλλὰ δὲν ἐστάθη ἐκεῖ ἐπροχώρησε πάλιν καὶ ἀπεμικρύνθη.

Ἡ Ζαπλὶς ὅμως, μὲ ὅλους τοὺς διασταγμούς τῆς, ἐστάθη καλὴ:

« Νομίζω — γράφει, — δὲν ξεύρω καὶ κλά - κλά, μοῦ φαίνεται τέλος πάντων, ὅτι ὑπὸ τὴν Μπεμπέκαν κρύπτεται τὸ νοῦμον καὶ πρῶθυμον κοινόν, καὶ ὅτι τὸ εὐμορφὸ παραμυθία δὲν εἶνε ἄλλο, παρὰ τὸ Μυστικὸ τῆς Κοιτέσσας Βαλέραινας. »

Ἡ δὲ Αἰθερία Ψυχῆ, ἡ ὁποία ἐστάθη ἐπίσης καλὰ, τὸ ἐξηγεῖ ὡς ἐξῆς: « Ὅπως ἡ Μπεμπέκα δὲν εἶχε τὴν ἀπαιτούμενην κρίσιν νὰ σκεφθῆ, ὅτι μερικὰ τῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα εἴχτει, ἀντέβαινον εἰς τοὺς κανόνες τῆς ἀναλογίας καὶ τοῦ συνετημοῦ, οὕτω καὶ τὸ κοινὸν δὲν ἠδύνατο νὰ κρίνῃ τὸ Μυστικόν, καὶ ἔκαμνε τὰς παρατηρήσεις του. »

Τελοσπάντων! Ἴδου τὸ ἀληθινὸν ἐπιμύθιον:

Ἄλλὰ θὰ μοῦ εἰπῆτε: Καὶ ὅσοι δὲν ἤξευραν τίποτε διὰ τὸ Μυστικόν; Ὅσοι δὲν ἤκουσαν ὅτι ἐπεκρίθη πολυτρόπως ὑπὸ τοῦ κοινοῦ, ὅτι ἄλλοι τὸ ἤθελον μόνονπρακτόν καὶ ἄλλοι δίπρακτόν, ὅτι ἄλλοι εἶχαν τὴν ἀπαιτήσιν νὰ σκοτῶθῃ εἰς τὸ τέλος ἡ Βαλέραινα, νὰ μὴ διορισθῆ ἀστυνόμος ὁ κόντε - Βαλέρης, κτλ. κτλ., — αὐτοὶ λοιπὸν δὲν θὰ ἤσταν εἰς θέσιν νὰ βγάλουν σωστὸν ἐπιμύθιον ἀπὸ τὸ παραμύθι;

Ὅχι. Δὲν εἶνε διόλου ἀνάγκη νὰ γνωρίζῃ κανεὶς τὰς ἰδιαιτέρας περιστάσεις ἢ τὸν ἰδιωτικὸν βίον τοῦ γράφοντος, διὰ νὰ ἐνοῆ τὸ γραφόμενον! Εἴμπορεῖ ἐγὼ π. χ. νὰ εἶχῃ κατὰ νοῦν τὸ «Μυστικόν» μου ὅταν ἔγραφα τὸ «παραμύθι τῆς Μπεμπέκας» ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι, διὰ νὰ βγάλῃ ἐπιμύθιον, ἔπρεπεν ἐπίσης νὰ τὸ εἰξέβη καὶ νὰ τὸ

ένθουση ή ο άναγκώσης. Διά τούτο τὸ ἐπιμύθιον ἔπρεπε νὰ διατυπωθῆ κάπως γενικώτερον, ἀπροσωπότερον, ἀπὸ τὰ δύο προηγούμενα. Καί διὰ τούτο περισσότερον ἀπ' ὅλους ἐπέτυχεν ὁ *Βαρδαλαμπούμπας*, ὁ ὁποῖος γράφει ἀπλῶς:

« Ἡ Μπέμπικα εἶνε τὸ κοινόν.
« Τὸ παραμῦθι εἶνε τὸ ἔργον τοῦ συγγραφέως.

« Καί ὁ συγγραφεὺς ὁ κ. Φαίδων.

« Ὁ συγγραφεὺς δὲν πρέπει νὰ ὑπακούῃ εἰς τὰς ἰδιοτροπίας καὶ τὰς ἐπικρίσεις τοῦ κοινού, καὶ νὰ παραμορφώῃ τὸ ἔργον του.»

Δόξα σοι ὁ Θεός!

Πρῶτον βραβεῖον λοιπόν, — ἀλλὰ χωρὶς ἀξιώσεως, — ἀπονέμω εἰς τὸν *Βαρδαλαμπούμπαν*, δύο δευτέρα βραβεῖα εἰς τὴν *Ζαππίδα* καὶ τὴν *Αἰθερίαν Ψυχὴν*, τρίτον βραβεῖον εἰς τὴν *Συνηρωδὴ Ἡμέραν*, ἑπταίον εἰς τοὺς λοιποὺς ὀκτώ, καὶ θερμώτατος εὐχαριστίας εἰς ὅλους ἐν γένει, διὰ τὴν μεγάλην εὐχαρίστησιν, τὴν ὅποιαν μεῦ ἐπροξένησαν μετὰ τὰ γράμματά των.

Θέλετε τώρα καὶ τὸ ἐπιμύθιον τοῦ ἐπιμυθίου; Ἰδοὺ: Ἀπὸ τοὺς δώδεκα, τὸ ἠῦραν τέσσαρες. Αὐτὸ, ὡς μυθοποιόν, μετ' ἰκανοποιεῖ τελείως. Διότι σημαίνει, ἐτι ἂν δὲν τὸ ἠῦραν καὶ οἱ ἄλλοι, δὲν πταίω ἐγὼ ἄλλ' ἐκεῖνοι.

Σας ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Υ. Γ. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἔλαβον καὶ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ *Ζαχαρία Καβιδουλίου*. Φρονεῖ, ὅτι δὲν πρέπει νὰ εἰμῶθα ἀπαιτητικοί, καὶ οἱ κατὰ τὰς περιστάσεις οἱ μεγάλοι πρέπει νὰ ὑποχωροῦν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν μικρῶν. *Ἐπαινοῦν* λοιπόν καὶ αὐτὸς!

Φ.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ
(Μῦθος)

Ἐνα τρυφερό βλασταράκι, διὰ νὰ προφυλαχθῆ ἀπὸ τοὺς κινδύνους τῆς ζωῆς, ἐπῆγε καὶ ἐφύτρωσε κοντὰ στὸν κορμὸν μιᾶς μεγάλης καὶ δυνατῆς λεύκας. Ἐκεῖ, ἦτο ἀσφαλισμένον ἀπὸ κάθε κίνδυνον.

Μίαν ἡμέραν ἔμωσ, ἄρχισε νὰ φυσᾷ τρομερὸς ἀνεμος, καὶ ἡ λεύκα μ' ὅλους τοὺς ἀγῶνας που ἔκαμε ν' ἀνισταθῆ, ἐνίκηθη καὶ ἐσωριάσθη κάτω. Καὶ καθὼς ἔπεσε, ὄχι μόνον ἔκαμε λυῶμα τὸ τρυφερό βλασταράκι μετὰ τὸ βάρος τῆς, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐξερρίζωσεν ἐντελῶς ἀπὸ τὴν ρίζαν του, ἐκεῖ που ἦτο φυτωμένο.

Ἄλλοί μόνον μοῦ εἶπε τὸ βλασταράκι, ἐνῶ ἐξεψυχοῦσε τὴν ἀνόητα ποῦ ἔκαμα νὰ μὴν κυττάζω τί ἡμποροῦσα νὰ κάμω μετὰ τὰς ἰδικὰς μου δυνάμεις, ἀλλὰ ἐπῆγα νὰ ἐξαρτηθῶ ἐντελῶς καὶ ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὴν δυνάμιν τοῦ ἄλλου!

Ο ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ὁ κ. Λουκάς κυττάζει τὸ ὠρολόγι του μετὰ πολὺ σοβαρὸν τρόπον. Δὲν εἶνε

« Ἄς κάμωμεν τὸ πείραμα.»

καθόλου σωστό, αὐτὸς, ὁ μηχανικὸς τῆς Κυβερνήσεως, νὰ χάσῃ τὸ τραῖνο. Καὶ εἶνε μάλιστα ἔκτακτον τὸ τραῖνο.

Ἡ ὥρα εἶνε δύο παρὰ τέταρτον, λέγει. Ἔως τὰς δύο καὶ εἴκοσι, ἔχω ἀκόμα καιρὸν τριανταπέντε λεπτά.

Ἡ κυρία Λουκά ὑψώνει τὰ μάτια τῆς καὶ εὐχαριστεῖ τὸν οὐρανόν, ποῦ ἔχει ἀκόμα τόσα λεπτά καιρὸν ὁ σύζυγός τῆς. Ὑστερὰ, ἀνασπνάζει βαθυῶς, ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά τῆς.

« Ἄχ! ἄχ! καὶ τί θὰ γίνω τώρα ἐγὼ μετὰ τὸν Περικλῆ; ὅσον καιρὸ θὰ λείψῃς ἐσύ; Ἀμὰ φεύγεις, αὐτὸ τὸ παιδί γίνεται ἀνυπόφορο. Ἐσὺ μόνος ε' ὄλον τὸν κόσμον μπορεῖς καὶ τὸ κάμνεις νὰ ὑπακούῃ.

Ὁ κύριος Λουκάς καμαρώνει καὶ φουσκώνει ἀπὸ ὑπερηφάνειαν. Ἐνας λόγος, ἓνα λογάκι νὰ βγῆ μονάχα ἀπὸ τὸ μεγάλο στόμα του καὶ ἀπὸ τὸ ἀρειμάνιον μουστάκι του, καὶ ἀμέσως ὁ σκανδαλιάρης κύριος Περικλῆς ζαρώνει, σὰν βρεγμένο κοτόπουλο, καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὸν δρόμον τοῦ καθηκόντος καὶ τῆς εὐταξίας.

Ἡ κυρία Λουκά κλαίει καὶ ὀδύρεται:

« Ἄχ! τὸ κακό παιδί!... Ὁ ἄρχισῃ πάλιν νὰ με περιπαλῆ, δὲν θὰ θέλῃ πιά νὰ μελετᾷ καὶ νὰ κάμῃ τὰ γράμματά του, θὰ τὸ φωνάζω καὶ θὰ φεύγῃ, οὔτε νὰ πλυθῆ θὰ θέλῃ πιά, οὔτε νὰ ἴντυθῆ, οὔτε νὰ γδυθῆ, οὔτε νὰ ξυπνήσῃ, οὔτε νὰ κοιμηθῆ!... Ἄχ! τί μαρτύριο, Θεέ μου! τί μαρτύριο!

Αὐτὴ ἡ ἀπελπίσις συγκινεῖ πολὺ τὸν κύριον Λουκάν, καὶ τὸν κάμνει νὰ γυρῆ μετὰ τὴν μέσον νὰ τὴν καταπραύνη. Τί νὰ εὐρῇ, καὶ τί νὰ μαλακώσῃ; Ψάχνει, ψάχνει, ξύνει τὴν φαλάκραν του, καὶ ἐπὶ τέλος εὐρίσκει...

Παίρνει τὴ γυναῖκά του ἀπὸ τὸ χερί, καὶ πηγαινόν εἰς τὸ γραφεῖόν του, —

εἰς τὸ μεγάλο γραφεῖόν του, ὅπου οἱ τοῖχοι εἶνε στολισμένοι μετὰ χάρτας καὶ σχέδια. Ἐκεῖ, ἀνοίγει ὁ κύριος Λουκάς ἓνα ντουλάπι καὶ βγάζει ἓνα περίεργον ἔργον λείον, καὶ τι ποῦ μοιάζει μετὰ μίαν μεγάλην τρουμπέττα κολλημένη ἐπάνω σ' ἓνα μεγάλο κουτί. Ἀρχίζει νὰ ἀναπίπτωσιν καὶ νὰ ἐξηγῆ ἐπιστημονικῶς, δηλαδὴ μετὰ πολὺ σκοτεινὰ καὶ μπερδεμμένα λόγια, τί πρᾶγμα εἶνε αὐτό, — ἀλλὰ ἡ κυρία Λουκά δὲν καταλαβαίνει οὔτε γρῦ.

— Καὶ τώρα, ἄς κάμωμεν τὸ πείραμα! — λέγει εἰς τὸ τέλος ὁ κύριος Λουκάς.

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ' (Συνέχεια)

« Ἄχ! τί νὰ τὴν κάμω ἐγὼ αὐτὴν τὴν ἀγάπην ἀπὸ μακρῶς, καὶ μετὰ τὸ ἄψυχο χαρτί τῶν ἐπιστολῶν! ἀνέκραξεν ἡ Φρόσω. Ἐγὼ σὲ θέλω ἐδῶ... ἐδῶ κοντὰ μου. Σὰς θέλω ὅλους σας... θέλω νὰ εἶμαι πάντα μαζί σας, καὶ ὄχι μετὰ τὴ θεία Βαρβάρα. Καὶ ἀλήθεια, — δικόκη ὀλίγον, καὶ ἔπειτα ἐπρόσθεσε μετὰ ὀρμὴν αἰφνιδίας ἐμπνεύσεως, — γιατί δὲν με παίρνετε καὶ ἐμένα στὴν Σύρον;

— Καλὰ το ἐσκέφθης! ἀπήντησα καὶ ἐγὼ χωρὶς νὰ πολυσκεφθῶ. Ἀμὰ ἔλθῃ ἡ μητέρα νὰ τῆς το ποῦμε...

— Κ' ἔτσι θὰ με φιλοξενήσετε ἐσεῖς στὸ διπλὸ σας σπιτί, καὶ δὲν θὰ ἔχετε, ὑποθέτω, τόσῃν ἀκαταδεξιά, ὅπως τώρα...

— Δὲν σε ἐνοῶ, Φρόσω, τῆς εἶπα ἐγὼ.

— Δὲν μ' ἐνοῶς αἰ... Κάμνεις ὅτι δὲν με ἐνοῶς... Ἐδιασθήκατε νὰ φύγετε τόσον γρήγορα ἀπὸ τὸν πύργον, διότι εἴθε ὑπερήφανοι καὶ δὲν καταδέχεσθε νὰ μείνετε περισσότερον σὲ κτήμα ποῦ δὲν εἶνε δικό σας...

— Φυσικά, Φρόσω, τῆς ἀπήντησα καὶ ἐγὼ. Ἐπρεπε νὰ φύγωμεν ἀμέσως, ἀφοῦ μάλιστα ὁ ἰδιοκτήτης, ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν, μᾶς ἔδειξε μετὰ τὸν τρόπον του ὅτι αὐτὸ ἔπρεπε νὰ κάμωμεν...

— Ἄχ! Δέσποινα, μὴ μοῦ το ἐνθυμίζῃς! εἶπε μετὰ παρακλητικὸν τόνον ἡ Φρόσω. Ὁμολογῶ ὅτι πραγματικῶς ἐφέρθηκα σὰν Βλάχα χωριατοπούλα. Μοῦ εἶχε βαλμένες τέτοιες ιδέες στὸ μυαλό ἐκεῖνη ἡ θεία Βαρβάρα!... Με εἶχε κάμῃ νὰ πιστεύσω ὅτι πραγματικῶς μ' ἐμισούσατε... Τώρα ὁμως, — ἄχ! πῶς ἤθελα νὰ μείνετε! νὰ μείνωμε πάντα μαζί!...

— Διωνίως τὸν ἴδιο σκοπὸ ἐπαναλαμβάνεις, καί μὲν Φρόσω. Γνωρίζεις ὁμως ὅτι αὐτὸ δὲν γίνεται, δὲν γίνεται! Για νὰ φεύγῃ ἡ μητέρα, θὰ πῆ ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ σωστό, ἐτι πρέπει νὰ φύγωμεν.

— Καὶ ὁμως ἐγὼ ἔχω ἓνα προαίσθημα ὅτι δὲν θὰ φύγετε, — ἐπέμεινε ἐκεῖνη. Τὸ εἶδα καὶ στὸν ὕπνον μου, ἐτι ἤμωστε μαζί ἐδῶ, καὶ μάλιστα πῶς ἤμαστε μεγάλες πιά, μετὰ μακρῶς φουστάνια, καὶ ἐτι ἐσὺ ἐπρόκειτο νὰ παντρευθῆς, καὶ ἦσαν ἀνθισμένες αἱ λεμονιές καὶ αἱ πορτοκαλιές, καὶ ἐγὼ σοῦ ἔκλεβα λουλούδια νὰ σοῦ κάμω τὸ στεφανί.

— Καλέ, τί ἀστεία ὄνειρα ποῦ βλέπεις! τὴν διέκοψα ἐγὼ μετὰ τὰ γέλια μου. Τέλος πάντων, Φρόσω μου, εἶσαι ἓνα τρελλοκόριτσο...

— Ὅχι ὁμως κακὴ.

— Ποῖος εἶπε πῶς εἶσαι κακὴ;... Μόνον ποῦ καμμιά φορὰ θέλεις... ξύλο, ὅπως λέγει ὁ κύριος Ἀντωνίου, μετὰ τὲς τρέλλες ποῦ κάνεις καὶ ποῦ λέγεις.

Ἡ Φρόσω ἐγέλασε μετὰ ὅλη τὴν καρδιά τῆς, ὅταν τῆς ἐνθύμισα τὸν κ. Ἀντωνίου.

— Τί καλὸς ποῦ εἶνε, εἶπε, αὐτὸς ὁ κύριος!... μόνον ποῦ κάνει λίγο τὸν ἄγριο... Νά! σὰν ἐμένα καὶ αὐτὸς! — ἐπρόσθεσε καὶ ἐξηκολούθησε νὰ γελά.

Ἐγὼ τὴν ἐκύτταξα καὶ ἐπροσπαθοῦσα καὶ ἐγὼ νὰ γελάσω, ἀλλὰ καὶ μ' ἐπίεισε στὸ στήθος. Τὰ ἐπειτόδια τῶν τελευταίων ἡμερῶν, αὐτὴ ἡ αἰφνιδία μεταβολὴ τῆς ζωῆς μας, ὁ παράξενος τρόπος τῆς Φρόσως, καὶ ἡ συμπάθεια ἡ ὅποια εἶχε γεννηθῆ μετὰς μας, — ὅλα τέλος πάντων ἦσαν πρᾶγματα πολὺ ἀπρόοπτα καὶ συγκινητικά. Δι' αὐτό, φαίνεται, ἐνῶ τὰ χεῖλιά μου ἐπροσπαθοῦσαν νὰ χαμογελάσουν, τὰ μᾶτιζ μου εἶχαν γεμίσι, ἀπὸ δάκρυα...

— Μπα! ἔχωμε καὶ κλάμματα τώρα; εἶπεν ἡ Φρόσω, χωρὶς νὰ ἀλλάξῃ τὸ χαρωπὸν τῆς ὕφους. «Νὰ λείπουν αἱ συγκινήσεις!... γιὰ νὰ μὴν πάρω κανένα ξύλο!» — ἐπρόσθεσε μιμουμένη τὴν χονδρὴν φωνὴν τοῦ κ. Ἀντωνίου.

Καὶ μ' ἓνα πῆδημα εὐρέθη ὀρθὴ ἔξω ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς, καὶ μ' ἄρπασε στὴν ἀγκαλιά τῆς.

— Φρόσω, μὴ σηκώσεαι... εἶσαι πληγωμένη καὶ ἀρρωστωμένη! τῆς ἔλεγα ἐγὼ.

— Καλέ, ποῦ βρέθηκε ἡ πληγὴ καὶ ἡ ἀρρώστεια; ἀπήντησεν ἐκεῖνη μετὰ εἰρωνικὸν ὕφος. Νά! κύτταξε καὶ μόνη σου... δὲν ἔχω τίποτε.

Ἐσκυψε τὸ κεφάλι τῆς, παρεμέρισε τὰ μαλλιά τῆς, καὶ μοῦ ἔδειξε τὸ μέρος ὅπου εἶχε κτυπήσῃ. Ἐφαίνετο ἓνα σημάδι, ἐκεῖ ὅπου εἶχε σχισθῆ λιγάκι ἡ ἐπιδερμὶς τῆς καὶ εἶχε τρέξῃ τὸ αἷμα, καὶ γύρω-γύρω ἦτο κόκκινο ἀπὸ τὸ κτύπημα.

— Καὶ δὲν πονεῖς; τὴν ἠρώτησα. — Τόσο λίγο, ποῦ οὔτε τὸ αἰσθάνομαι!... Ἐἴμαι συνειθισμένη, ξεύρεις. Ἐχω φάγῃ κτύπους ἐγὼ, ὅταν ἤμουν μικρὴ στὴ Βλαχία!...

— Ὅπωςδήποτε ὁμως δὲν πρέπει νὰ κουράζεσαι, τῆς ἀπήντησα.

— Καλὰ, καλὰ! Σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι ἔως ὅτου γυρίσῃ ἡ μητέρα σου ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, οὔτε στὸν κῆπο δὲν θὰ ἔβγω... θέλω ὁμως νὰ μου κάμῃς μιὰ χάρι... Νὰ πάμε μαζί εἰς τὴν πινακοθήκην, ὅπου εἶνε ἡ εἰκόνα τοῦ πατέρα μου...

— Πολὺ εὐχαριστῶς... εἶμαι στὰς διαταγὰς σου.

— Με καθυποχρεῶντε, δεσποίνις; μετὰ τὴν εὐγένειάν σας! — εἶπεν ἡ Φρόσω καὶ μοῦ ἔκαμε μιαν ὑπόκλισιν, διὰ νὰ με εὐχαριστήσῃ, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ εὔρησιν ἡμῶν νὰ γελάσῃ...

Καθὼς ἐβγαίναμεν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν τῆς εἰς τὸν διάδρομον, εἶδαμεν τὸν Πέτρον ὁ ὁποῖος ἦτο ἀκουμπισμένος εἰς τὰ κάγκελα τοῦ ἐπάνω μέρους τῆς σκάλας καὶ εἶχε κρυμμένον τὸ πρόσωπόν του μετὰ στὰ χεῖρια του. «Ὅταν μας εἶδε, ἐταράχθη καὶ ἐφάνη σὰν νὰ μὴν ἤξευρε ἀπὸ ποῦ νὰ φύγῃ. Ἡ Φρόσω με ἄφισε καὶ ἔτρεξεν ἀμέσως κοντὰ του.

— Τί ἔχεις, Πέτρο; τὸν ἠρώτησε. — Τίποτε δὲν ἔχω... Μὴ μ' ἐρωτᾷς ἐσὺ... θέλω μονάχα νὰ μιλήσω τῆς Δέσποινας, ἀπήντησεν ὁ μικρός.

— Λέγε λοιπόν, τί θέλεις;

Ὁ Πέτρος ἐφάνη δισταζών. Ἐσκυψε κάτω τὰ μάτια καὶ δὲν μου ἀπήντησε. — Θέλεις νὰ τῆς μιλήσῃς ἰδιαιτέρως; ἠρώτησε ἡ Φρόσω. Λοιπόν, πηγαινέμα ἐγὼ εἰς τὴν πινακοθήκην, καί, ἀφοῦ τα πῆτε, ἔλατε ἐκεῖ νὰ μ' εὔρετε.

Καὶ ἀπεμακρύνθη.

Ὁ Πέτρος, σοβαρὸς-σοβαρὸς, μ' ἔπιασε ἀπὸ τὸ χερί καὶ με ὠδήγησεν εἰς τὸ σαλονάκι τῆς μητέρας. Ὅταν ἐφθάσαμεν ἐκεῖ, ἐκάθησα ἐγὼ εἰς μιαν πλεκτην πολυθρόναν καὶ τὸν ἔπιασα ἀπὸ τὰ δύο χεῖρια.

— Λέγε τώρα, τοῦ εἶπα, δὲν μας ἀκούει κανεὶς...

Ὁ Πέτρος, μετὰ σκυμμένο κεφάλι, ἄρχισε δειλὰ δειλὰ τὴν ἐξομολογήσιν του, — νὰ μου λέγῃ δηλαδὴ πρᾶγματα, τὰ ὅποια ἐγνώριζα ἀπὸ πρὶν πολὺ καλά.

— Δέσποινα, μοῦ εἶπε, ἔκανα ἓνα σφάλμα... ἓνα πολὺ μεγάλο σφάλμα...

Ἡ μαμμὰ εἶπε ἄμα κάμνωμε κανένα κακὸ πρᾶγμα, νὰ τῆς τὸ λέμεις, διότι, ἂν δὲν τὸ λέμεις, θὰ τὸ ξανακάμωμε καὶ θὰ γίνωμε κακὰ παιδιὰ... Λοιπόν, ἀφοῦ λείπει ἡ μητέρα, θὰ τὸ πῶ σὲ σένα... Πρέπει νὰ τὸ πῶ γιὰτι ἄλλοιῶς δὲν μπορῶ οὔτε νὰ παίξω μετὰ τὴν Ἀγνή, οὔτε νὰ τῆς μιλήσω... Μοῦ φαίνεται πῶς με κυττάζει ἡ Ἀγνή, σὰν νὰ μου λέγῃ: «Πέτρο, εἶσαι κακὸ παιδί...»

— Ἄ! τὸν καίμενο τὸν Πέτρο!

«Εἶπα ψέμματα στὴ μητέρα... (Σελ. 325, στ γ.)»

Καὶ εἶνε τόσο φοβερὸ τὸ σφάλμα ποῦ ἔκαμεις; — εἶπα ἐγὼ, καὶ ἔχαμογελάσα διὰ νὰ τὸν ἐνθαρρύνω.

Ἀπεσπᾶσθη ἀπὸ τὰ χεῖρια μου καὶ ἐστάθη ἀκουμπισμένος εἰς τὸ μικρὸν γραφεῖον τῆς μητέρας. Τὸν εἶδα ποῦ μετὰ μὲν ἄλλο κῶπον ἐπροσπαθοῦσε νὰ συγκρατηθῆ καὶ νὰ μὴν ἀρχίσῃ τὰ δάκρυα.

— Ναι, Δέσποινα, εἶπεν ἐπὶ τέλος, καὶ εἶχε τὰ μάτια σκυμμένα κάτω, εἶνε πολὺ καλὸ... Εἶπα ψέμματα στὴ μητέρα πῶς εἶμαι ἄρρωστος... ἡ Φρόσω μοῦ ἔδωκε λίρες γιὰ νὰ κάμω τὸν ἄρρωστο...

— Τῆς τες ἔδωκε ὁμως πίσω τὲς λίρες ὕστερα! — τὸν διέκοψα ἐγὼ διὰ

νά του δώσω θάρρος, διότι τον έβλεπα να υποφέρει πολύ και να κατακοκνίζει με την εξομολόγησίν του.

— Α! τὰ ξεύρεις λοιπόν! είπεν εκπληκτός ο Πέτρος.

— Ναι, τὰ ξεύρω όλα, απήντησα. Τὰ ξεύρω, και σε συγχωρώ. Άρκετή τιμωρία σου είναι, που το αισθάνεσαι και υποφέρεις διότι είπες ψέμματα. Πρόσεξε όμως μήν το ξηνακάμης άλλη φορά, διότι είμπερ.τ να πάθης τίποτε χειρότερα. . . Είδες τήν Φρόσω; Ήπειδή σ' έβαλε να πής ψέμματα, λίγο έλλειψε να σκοτωθῆ από το άμάξι.

— Άλήθεια! — είπε ο Πέτρος. Κ' εγώ έπεσα μὲ δὲν εκτύπησα . . .

— Διότι τῆς είχες επιστρέφῃ από προτήτερα τὰς λίρες.

— Α! αυτό δὲν το είχα συλλογισθῆ. Ὡστε, είμαι συγχωρημένος τώρα; Ἄμα τὸ πῶ τῆς μαμαῆς, θὰ με συγχωρήσῃ κ' εκείνη;

— Ναι, Πέτρο μου. Ἀφοῦ μάλιστα, από όλα αυτά είδα κ' εγώ, ότι δὲν το είκαμες μονάχα για τὰς λίρες, παρά διότι άρχισες και να την αγαπᾶς τῆ Φρόσω. . .

— Άλήθεια. . . Άλήθεια τώρα τὴν αγαπῶ πολύ. Είνε καλά τώρα; δὲν πονεῖ; . . .

— Ὡ! ὄχι τῆς επέρασε ο πόνος. . . Τὸ άκουσες πὼς μας περιμένει στήν πινακοθήκην. Πάμε λοιπόν να την εὔρωμε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΙΚΟΝΗΣ

Ὅταν εφθάσαμεν, εγώ και ο Πέτρος, εἰς τὴν πινακοθήκην, ἡ Φρόσω ἦτο ἐκεῖ, και μᾶς επεριμένεν. Ἐκάθητο εἰς τὸν μαλακὸν καναπέν, απέναντι εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ πατέρα τῆς, και τὴν εκύτταζε με βλέμματα πολὺ μελαγχολικά. Καὶ όμως πρὸ ὀλίγου εγελοῦσε και εχαριεντιζέτο μαζί μου! Ἦτο βεβαίως παραπολὺ ευμετάβολος ὁ χαρακτήρ τῆς εξάδελφης μου, και κάθε μεταβολή του εξωγραφίζετο άμέσως εἰς τὴν μορφήν τῆς, αλλά είχα παρατηρήσῃ ότι ιδιαιτέρως ἡ εἰκόνα τοῦ πατέρα τῆς τὴν εκάμνε να μελαγχολῆ. Ἐνθυμισθε ότι πρὸ ἡμερῶν τὴν είχα εὔρη να κλαίη και να δέρνεται εμπρός εἰς εἰκασίην τὴν εἰκόνα. . .

Ἐπλησίασα και εκάθησα δίπλα τῆς, ἐνῶ ο Πέτρος, ἡσυχος πλέον και με ελαφρωμένη τὴν συνείδησιν, εστράβη καταγῆς, επάνω στὸ χαλί, κοντα στα πόδια μας. — Φρόσω μου, τῆς είπα, ἐνῶ εδάζα τὸ χέρι μου εἰς τὸν ὠμόν τῆς γύρω στὸν λαιμόν τῆς, — Φρόσω μου, είσαι άρρωστη ακόμη και ταραγμένη από τὸν κτύπον. Δὲν επρεπε να εἴθωμεν εδῶ, και να συγκινηθῆς. . .

Ἐπλησίασα και εκάθησα δίπλα τῆς, ἐνῶ ο Πέτρος, ἡσυχος πλέον και με ελαφρωμένη τὴν συνείδησιν, εστράβη καταγῆς, επάνω στὸ χαλί, κοντα στα πόδια μας.

— Φρόσω μου, τῆς είπα, ἐνῶ εδάζα τὸ χέρι μου εἰς τὸν ὠμόν τῆς γύρω στὸν λαιμόν τῆς, — Φρόσω μου, είσαι άρρωστη ακόμη και ταραγμένη από τὸν κτύπον. Δὲν επρεπε να εἴθωμεν εδῶ, και να συγκινηθῆς. . .

(Ἐπεται τὸ τέλος.) ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΣΤΟ ΣΠΙΤΑΚΙ ΤΟΥ ΨΑΡΑ

Εἶνε νύκτα βραθεῖα. Ἐκῆ κάτω, σ' ένα μικρὸ σπιτάκι τοῦ νησιοῦ, κοντα στὸν φάρον, που φέγγει τὴν νύκτα στα καράβια που περνοῦν, στέκονται δύο γυναίκες γεμάτες από ἀνησυχίαν, με τὴν αγωνίαν εἰς τὴν ψυχὴν. Ὁ ἄνδρας τῆς νεωτέρας, τῆς Μαρίας, ἦτο στὸ πέλαγος για ψάρια. Ἡ νύκτα ἦτον ἀσχημῆ και φουρτουνοκισμένη κ' ετρεμεν εἰσινῆ ἡ καϊμένη διὰ τὸν Γιακουμῆ τῆς, που είχε φύγῃ από τὸ πρῶν και εως τὸ βράδυ δὲν είχεν επιστρέφῃ.

Ἐνα παιδάκι τριῶν ἐτῶν εὔρισκετο μαζί των, και τοῦ κάκου εὔγελοῦσε και ἤθελε να κάμῃ και τὰς δύο γυναίκες να γελάσουν με τὰ χῆδια του και με τὰ γέλια του. Ἡ μάνα του και ἡ γιαγιά του δὲν εὔγυριζαν να το κριτάζουν. Ἐκεινὴ ἡ χαρὰ τοῦ παιδιοῦ, που δὲν εὔγυριζε τοὺς καίμους και τὰ βράσαν τῆς ζωῆς, εμεγάλωνε περισσότερο τὴν λύπην των. Ἐσυλλογίζοντο ότι ίσως-ίσως τὸ παιδάκι εκείνο εμεινε κ' ὄλας ὄρφανὸ από πατέρα, ὄρφανὸ τριῶν ἐτῶν, χωρὶς κανένα προστάτην, χωρὶς κανένα πόρον ζωῆς. Καὶ επαρακαλοῦσαν τὸν Θεόν, να μὴν ἀρίστη τῆ βαρκούλα να βουλιάζῃ, να μὴν τὴν ἀρίσην να πέσῃ στοὺς βράχους να σπάσῃ. . .

Ἀπὸ τὴν λύπην τὴν πολλὴν ἀρχισαν να χάνουν κάθε ἐλπίδα, και ἡ δεισιδαιμονία τὰς εκυριεῦσε, — ἡ παλαιὰ πρόληψις ότι αἱ Γοργόνες τῆς θαλάσσης μαγεύουν με τὰ τραγούδια των τοὺς θαλασσινοὺς και τοὺς τραβοῦν εἰς τὰ ἀμέτρητα βάθη τοῦ νεροῦ!

— Μάνα, είπεν εἰσαφνὰ ἡ Μαρία, τὸ πιστεύεις εἰσὺ πῶς θὰ γυρίσῃ ὁ Γιακουμῆς πρὶν φέξῃ ἡ αὐγῆ;

— Μὴ φοβάσαι, κόρη μου, θὰ γυρίσῃ. . . τὸ ξεύρω βεβαίωτατα.

Κ' ελεγε ψέμματα ἡ καϊμένη ἡ γρηούλα, διὰ να παρηγορήσῃ τὴν κόρην τῆς. Δὲν ἤξευρε τίποτε, εφοβεῖτο μάλιστα πολὺ διὰ τὸν γαμβρόν τῆς, — αλλά τί να τῆς πῆ, τί να κάμῃ;

Κάπου κάπου εφαντάζετο ἡ Μαρία, ὅτι άκουε τὰ κουπιά τῆς βάρκας εἰς τὴν θαλάσσαν.

— Ὅχι εἶνε ὁ Γιακουμῆς, — τῆς ελεγε ἡ γρηὰ διὰ να τῆς δώσῃ ἐλπίδες.

Δὲν ἦσαν κουπιά ἦσαν τὰ κύματα που εσπαζαν στοὺς βράχους και στέες ξέρες. Καὶ ἡ καϊμένη ἡ νέα εδλεπε με τὴν φαντασίαν τῆς πότε τὴν βάρκα να σκληύῃ ἀδειανὴ στα θυμωμένα κύματα επάνω, πότε τὸν ἄνδρα τῆς να τραβᾶ τὰ κουπιά με ὄλην τὴν δυνάμιν του διὰ να φθάσῃ στ' ἀκρογιάλι. Καὶ επαρακαλοῦσε τὴν Παναγία να τῆς τον φέρῃ ζωντανὸν στὸ λιμάνι και στὸ σπιτάκι. — Παναγιά μου Δέσποινα, κάμε τὸ θαυμά σου!

Και ἡ γρηούλα πνιγμένη στήν λύπῃ, ελεγε και αὐτὴ τὴν προσευχὴν τῆς. . .

— Γιατί, — ελεγε ἡ Μαρία, γιὰτι να φουρτουνοιάζῃ εἶτσι ἡ θάλασσα και να εχουμε τέτοιον βάσανο εμεῖς αἱ γυναίκες των ψαράδων; . .

— Μὴ λὲς κακὸ λόγο, κόρη μου, απαντοῦσε ἡ γρηὰ, εἶτσι εἶνε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, και ὁ Θεὸς εἶνε μεγαλοδύναμος. . .

— Μπαμπᾶ, μπαμπᾶ! — εφώναξε εἰσαφνὰ τὸ παιδάκι.

Δὲν είχε πιά ὄρεξι για γέλια και παιγνίδια.

— Μπαμπᾶ! ποῦ εἶνε ὁ μπαμπᾶς; — ἠρώτησε πάλιν τὸ παιδάκι και ἄρχισε να κλαίῃ που δὲν τον εβλεπε.

— Σώπα, παιδάκι μου, κ' ερχετα ὁ μπαμπᾶς! — απήντησε ἡ μητέρα του.

Κ' επροσπάθησε να του γελάσῃ διὰ να το ἠσυχάσῃ.

Ἄλλά ἡ τρικυμία ἀφριζε κ' εκτυπῶσε, τὰ κύματα εσπαζαν στοὺς βράχους και ἡ αγωνία εκυριεῖσε εκῆνα τὰ δύο θυσιχιμισμένα πλάσματα που επεριμεναν τὸν ψαρά, μέσα στη βραθεῖα νύκτα ἀπ' εἴξω από τὸ σπιτάκι, κοντα στὸν φάρον που φέγγει στα καράβια. . .

— Μπαμπᾶ! μπαμπᾶ! — εφώναξε πάλιν τὸ παιδάκι.

Ἄλλά αὐτὴν τὴν φορὰν, ὁ μπαμπᾶς του ἦτο εμπρός του, μουσκεμμένος από τὸ κῦμα, βρεγμένος με τὴν ἀλμύραν τοῦ νεροῦ.

— Ἄχ! ἠκούσθη από τὰ στήθη των δύο γυναικῶν, και δάκρυα ἀνακουφίσεως ετρεξαν από τὰ μάτια των, ἐνῶ τὸ παιδάκι, εἰς τὴν ἀγκαλία τοῦ πατέρα του, εγελοῦσε, εγελοῦσε!

ΚΙΜΩΝ ΑΔΚΙΑΝΕ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουφιόκεφαλᾶκης ἐβῆκεν εσχάτως ὑπὲρ ῥέτης.

Μίαν ἡμέραν ὁ κύριός του τοῦ παρήγγειλε να εἰπῆ, ἂν ἤρχετο κανεῖς, διὰ ἀπουσιάζει.

Μετ' ὀλίγον ερχεται ένας κύριος. — Ἐπάνω εἶνε ὁ κύριός σου; ερωτᾶ.

— Ὁχι, απαντᾶ ὁ Κουφιόκεφαλᾶκης; εἰήλθε. — Καὶ θάρρησῃ να επιστρέψῃ;

— Δὲν ἤξεύρω. . . Ἄλλά σταθῆτε να πάγω να τον ερωτήσω.

Ἐστῆλη ὑπο τοῦ Εὐδοξοῦ Μεσολογγίου

Ὁ ἰατρὸς πρὸς τὸν Κουφιόκεφαλᾶκην, ἀσθενοῦντα:

— Σοῦ ερχονται συχνὰ οἱ πόνοι; — Κάθε πέντα λεπτά. — Καὶ διαρκοῦν πολὺ; — Μά. . . ὡς μισὴ ὥρα.

Ἐστῆλη ἀπο τοῦ Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς

Ὁ υἱὸς διασῆμου χειρουργοῦ, βλέπων τὸν πατέρα του να κάμῃν εκπτώσεις εἰς τοὺς ἀποστελλομένους λογαριασμοὺς, πῶ λέγει:

— Μπαμπᾶ, εἶσενα εσάρρησῃ να κόβῃς και από τοὺς ἀνθρώπους και από τοὺς λογαριασμοὺς. Ἐστῆλη ὑπο Ν Κατερινουπολίου

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Δύο μήνες μᾶς χαρίζουν ακόμη από τὸ τέλος τοῦ 26ου ετους. Μετ' ὀλίγον θὰ προκηρυχθῆ ἡ ἀνανέωσις των συνδρομῶν διὰ τὸ 1905, τὸ νέον ξεσπάθωμα, τὸ Λαχεῖον, κτλ. Ἄλλ' οἱ καλοὶ φίλοι μου εἰμποροῦν να σπεύσουν και πρὶν δημοσιεῦθῇ ἡ προκήρυξις. Ἄρκετοἱ ἀνεγέωσαν από τώρα τὴν συνδρομὴν των. Αὐτοῦ ἄς τους μιμηθοῦν και ὄλοι ὅσοι δύνανται. Τί τώρα, τί μετὰ ένα μῆνα. δι' αὐτοὺς τὸ ἴδιον εἶνε. Ἄλλὰ διὰ τὸ Γραφεῖόν μου εἶνε μεγάλη εὐκολία νάρχησον αἱ ἀνανεώσεις ἐνωρὶς και να προχωροῦν σιγά-σιγά, διὰ να μὴν επέρχεται ἡ συσσωρευσις ἐκείνη των ἐγγραφῶν, ἡ ὁποία τόσον με δυσκολεύει τὰς τελευταίας ἡμέρας. Ὡστε οἱ καλλίτεροι, οἱ θερμότεροι, οἱ ἐθουσιωδέστεροι φίλοι μου, — ἐνωσεται πάντοτε μεταξύ εκείνων, οἱ ὁποῖοι εχουν πρόχειρα χρήματα, διότι τὸ ἤξεύρω καλά ότι ὄλοι δὲν εχουν, — ἄς μου κάμουν τὴν χάριν ἀνανεώσουν τὴν συνδρομὴν των ὀλίγον ἐνωρύτερα, από τώρα.

ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΩΝ

29. — Με ἄραστον τὰς ἀρχολίας, ὁ Κολυμβητῆς τοῦ Καρτεσιῦν ελαβε καιρόν να μου γράψῃ, διὰ να κάμῃ μίαν καλὴν πράξιν: να μου συστήσῃ ὀλίγα ἐν πτωχῶν παιδιῶν από τὸ Ζουλοκάστρον, τὸ ὁποῖον εχει μεγάλον πόνον να εγγραφῇ συνδρομητῆς μου, ἀλλὰ τὰ μέσα του δὲν τοῦ το επιτρέπουν.

Ἡ καλὴ πράξις ἐκ μέρους τοῦ Κολυμβητοῦ τοῦ Καρτεσιῦν εἶνε. Δὲν λείπει τώρα παρά να γίνῃ ἄλλη μία ἐκ μέρους εὐπόρου τινὸς και φιλανθρωποῦ, ὁ ὁποῖος - ἡ ὁποία, - θὰ ἤθελε να ευεργετήσῃ τὸ πτωχὸν παιδίον τοῦ Ζουλοκάστρου.

Φίλημα Σκιάς, [4E] διὰ τὰς δύο ὠραίας ἐπιστολάς σου. Μεγάλῃ ἡ μετριοφροσύνη σου να νομῆς ότι και ἡ Εὐρημος Μνεῖα ἦτο πολὺ διὰ τὴν μεταφρασίν σου. Ὁ Ἄνανίας, ὁ ὁποῖος σὲ χαιρετᾶ, διεμαρτυρήθη. Ὅτι εἶπω εἰς τὸ Ἐνδοξον Μεσολόγγιον, διὰ προτιμᾶς τὰ μαῦρα μάτια, διότι οὐδέποτε είδες μαῦρα μάτια ἀσχημα. Ἐνῶ από τὰ ἄλλα ὑπάρχουν και μερικὰ ἀν τῆς γάτας ε ποῦχει τὰ μάτια γαλανὰ και τὴν σὺρᾶ μακρᾶια. . .

Νὰ και τὸ Χειμῶνασθον [5E], τὸ ὁποῖον κρατεῖ τὸν ὑπόσχεσιν του και μ' ἐνθυμεῖται. Ἐπὶ δύο ὠραίατα γράμματά σου, ἐν ἀπὸ τῶν Βιέννης και ἄλλο ἐν ἀπὸ τὸ Σέμεριγκ, καθώς και ἐν δελταρίον. Πῶσα ὠραία μου γράφει! Νὰ ταξειεύῃ κανεῖς εἰς τόσον ὠραία μέρη, και να μὴ λησμονῆ τὴν Διάπλασίν του, αὐτὸ σημαίνει βέβαια διὰ τὴν ἀγαπᾶ πολὺ, πολὺ.

Τὸ Ἐλαστον τοῦ Ἄγρου [EEE], τοῦ ὁποῖου αἱ ἐπιστολαὶ και οἱ στίχοι με καταβέγγουν, εἶκαμε στατιστικὴν και εὔρεν διὰ εἰς τέσσαρας εἶτος Διαγωνισμοὺς εβραβεύθησαν 46 ἀγόρια και 15 κορίτσια. Ἀ Βραβεῖον επῆραν 3 ἀγόρια και 3 κορίτσια. Β' Βραβεῖον 12 και 2, Γ' Βραβεῖον 31 και 10. — Ἄλλ' εἶπα και ἄλλοτε ότι αὐτοὶ οἱ λογαριασμοὶ δὲν εἶνε πάντοτε ἀκριβεῖς, διότι τὸ γένος των ψευδωνύμων κάποτε ἀπατᾶ.

Δὲν είχες καμμίαν υποχρέωσιν να σπεύσῃς να μ' ευχαριστήσῃς διὰ τὰ εὐτήμα, Σεβενταῖδα [4E], ἀλλὰ μόνον. . . να τα σημειώσῃς εἰς τὸ βιβλίον σου. Ἐγὼ εμπρός μου τρεῖς ἐπιστολάς σου. Πολὺ ἐχάρην διότι ὁ νέος Γυμνασιάρχης σὰς εἰσφρόσθη ἐθουσιωδῶς ὑπὲρ τῆς Διαπλάσεως.

Ἐπίσης δύο ἐπιστολάς εὐσημοφωῶ τοῦ Δικηγόρου τῆς Νεολαίας [EEE] ὠρλήσθη να μου γράφῃ τακτικά καθ' ἐβδομάδα και κρατεῖ τὸν ὄρκον του. Χαίρω δὲ ποῦ προτιμᾶ τὸν

χειμῶνα από τὸ καλοκαίρι, διότι ὁ χειμῶν εἶνε προπάντων ἡ ἐποχὴ τῆς ἐργασίας.

Ἄστειοτάτῃ ἡ ἱστορία σου, Ἀρχιζέλιανον. Μοῦ τὴν διηγείτο και μὲνα ἡ γιαγιά μου και εἰσεκαρβίζομεν στα γέλια. Ἐλαβῃ και τὴν βραχειάν σου, και σ' ευχαριστῶ διὰ τὰ ἐθουσιωδῆ λόγια.

Δὲν εἰξεύρω κ' εγὼ πὼς κατώρθωσα ναίσιω χωρὶς ἀπάντησιν τρεῖς ἐπιστολάς τῆς Γαλλῆς τῆς Ἀγκύρας [5E], δύο τῆς Λατάνιας [5E], δύο τῆς Ἀγκύρας τῆς Σωτηρίας [3E], δύο τῆς Κυρίας Σκαρφαλοῦστας [3E], τρεῖς τῆς Ἀσιπιδος τῆς Ἀθηνᾶς [6E], δύο τοῦ Ταπεινοῦ Γλασμοῦ [EE] δύο τοῦ Κοκκίνοῦ Κρίνου [EE] δύο τῆς Ἀκακίας [EE], (τὴν ὁποῖαν ευχαριστῶ θερμῶς και διὰ τὸ ξεσπάθωμα,) και δύο τῆς Ρέας Σιλβίας [5E]. — Φαίνεται διὰ τὴν μίαν ἐβδομάδα τὰς ελαβα ἀργά, ἀφοῦ εἶχα γράψῃ τὴν ἀλληλογραφίαν, — τὴν ἄλλην ἐβδομάδα δὲν εἶχα τόπον και αἱ ἐπιστολαὶ εμειναν τὰς παραγγελίας των ἐξετέλεσα, τὰς προτάσεις των ἐδημοσιεύσα μόνιν εἰς τὸς πολυαριθμοὺς ἐρωτήσεις των δὲν εἰμπερῶ ναπαντήσω, και ἀρκουμαι εἰς τὰ ἔθυσμα. τὰ ὁποῖα τοῖς ἀκίζουν. Ὁ ἀγαπητὸς μου φίλος Δ. Τ. Μπότσαρης μου ἀναγγέλλει σήμερον, διὰ εἰσῆλθεν εἰς τὴν Σχολὴν των Βυβελιδῶν πρῶτος ἐπιτυχῶν. Φαντασθετὴ τὴν χαρὰν και τὴν υπερφάνειάν μου δι' αὐτὸν δὲν θλίβαμον. Εὔγε, παιδί μου, ἐτίμητες κ' ἐμε. Σοῦ εὔχομαι να ἐξέλθῃς ἐπίσης πρῶτος.

Φῶς τῆς Νυκτός, [E] διὰ τὴν ἐκνευρὴν ἐπιστολήν. Ἄι ἀδελφαὶ τοῦ Ἄναλια, Πίσις, Ἐλις και Ἀγάπη, σ' ευχαριστοῦν διὰ τὰ τρία ὠραία δελταρία, με τὰ ὁποῖα τὰς ευχῆσθες διὰ τὴν ἐορτήν των.

Καὶ σὲ, Μέλῳν Διαπλωμάτα [EE], ὁ Ἄναλις σ' ευχαριστεῖ διὰ τὴν καλὴν ἐνθυμήσιν. Τὰ Παιδικὰ Πνεύματα ὠραία, καθώς και ἡ ἐπιστολὴ σου. Σὺ και τὸ Μαγευτικὸν Λάσος [EE] εἰρηγήσατε εως τώρα τὸν ἀρχαῖον ἐλληνικὸν στίχον τοῦ Τωνῆ Ρεῖω. Κεῖμα ποῦ δὲν εἰξεύρετε τὴν διεθυσιν τοῦ κ. Πάττερσων, διὰ να τον ἀπαλλάξῃς από τὴν στενοχωρίαν.

Ὁ Μακρολαίμης [EEE], μεταξὺ πολλῶν και διαφέρων ποῦ μου γράφει, λέγει και διὰ κάποιον διδάσκαλον χωριοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπειλεῖ να χωρήσῃ τὴν σύζυγον του, ἐπειδὴ ἐγέννησε κορίτσι. Πῶ λυπηρόν να ὑπάρχουν ακόμη τοιαῦτα προλήψεις!

Οἱ στίχοι σου μοῦ ἤρσαν πολὺ «Σίγμα Ἰῶτα Πανουσιῶν, — μαθητὰ τοῦ Γυμνασίου», και εἰάν ἐπρόκειτο να γίνῃ ἡ ψευφορία, θὰ τους ἐδημοσιεύα χωρὶς ἄλλο.

Καὶ ὁ Φραῦ-Διάβολος [EE] προτιμᾶ τὰ μαῦρα μάτια, εἶδε όμως πολλὰς γαλανὰ ὠραιότερα από πολλὰ μαῦρα. Καὶ ἄλλη πληροφῶρια: Δὲν κάμνει ποτὲ δύο βήματα εἴξω από τὸ σπιτί, χωρὶς να φορῆ τὸ Σῆμα.

Μοῦ ἤρσε πολὺ ἡ ἐπιστολὴ σου, Ἐλικωτιὰς Παρθένε [EE]. Ὅτι σου χρειστῶ μεγάλην χάριν ποῦ ἐπέσεις τὴν Θ. Ψ. να μου γράφῃ, ἀφοῦ εχει τόσα προτερήματα και θὰ διαπρέψῃ εἰς τὸν κύκλον μας βεβαίως.

Ποῖα εἶνε αἱ τρεῖς καλοὶ συνδρομητῆραι, ποῦ μου γράφουν ἀνωνόμως; Τοὺς νέους των συνδρομητῆς εἰμπερῶν να εγγράφουν και από τώρα. Εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς εἰμπερῶν να λάθουν μέρος ὅποτε θέλουν, ἀλλὰ. . . με τὰ δυνάμια των.

Εὐθιμῆ Α. Τσαούση, ἡ παραγγελία σου εἰξετέλεσθη. Τὰ θερμότερα συλλυπητήρια μου διὰ τὸν θάνατον τοῦ προσφιλοῦς ἀδελφοῦ σου και ἀγαπητοῦ μου φίλου Ἰωάννου Τσαούση Ὀλυμπίου Ἀγῶνος τοῦ ἀληθινοῦ ἡρώτου. Ἀγῆλη ἐν Ζόφῳ [EEE] διὰ τὴν γραττωμένην ἐπιστολήν. Συμφωνῶ κ' εγὼ ότι εἰς τὰς σοβαρὰς ἐρωτήσεις των Μικρῶν Μυστικῶν δὲν πρέπει ἀπαντᾶ κανεῖς με λογοπαίγνια. Ἄλλὰ και αὐτὰ κάποτε, ἂν δὲν μᾶς γέγουν τὴν ιδεάν, φανεροῦν τὸ πνεῦμα τοῦ γράφοντος.

Νὰ σου ζήσῃ τὸ ἀδελφάκι, Κάρδαμος [E].

Βγάλε τὸ ὄμως από τὸν νοῦν σου, ότι από δύο ἐτῶν θὰ το μάθης να διαβάζῃ. Αὐτὸ θὰ γίνῃ μόλις στα εἴξῃ ἢ στα ἐπτά. Βλέπεις πῶσῃν υπομονὴν πρέπει να εἴχῃ;

Σοῦ εὔχομαι πᾶσαν ἐπιτυχίαν εἰς τὸ πρακτικὸν στάδιον, Ζδ-Ζδ. Νὰ είσαι φιλόπονος και χρυστός, και θὰ εἶδῃς πῶσον θὰ προουδύσῃς. Σ' ευχαριστῶ και δι' ὅσα γράφεις και ὑπόσχεται.

Πολὺ με διεσκέδασε, Δοκίμια των Σαλώων [EE], ἡ ἐκ Τήνου ἐπιστολὴ σου με τὰ ἀνεκδοτα τοῦ ταξειδίου. Εἶσαι βεβαία διὰ τὸν παιδί εκείνο με τὸ Σῆμα ἦτο τὸ Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς; Ὅτι τὸ ἐρωτήσω ἀνετακτεῖσε με τὸν ἠγνεῖον.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδωνύμα των, δεχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου και εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους που φίλους: Ἐθικὴν Σημῶνα (Ο.Σ. αὐτὸ ἦτο τὸ ὠραιότερον) χαιρω ποῦ εἶγες καλά; Ἀημόδοκον (Ι.Π.Ζ. μόνιν αὐτὸ ἦτο ἐλευθερον) και Ἰωνικὸν Ἀστέρα (Ι.Α.Π. αὐτὸ εἰτέλεξ)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλλάξουν: ὁ Φραῦ Διάβολος με τὴν Κρεόλην, Ἄρθος Ἐλπίδος, Φῶς τῆς Νυκτός, Λαμπρὸν Κιθαροῦδὸν και Μαῦρον Ἀετόν. — ἡ Σερενάτα τοῦ Σοφιστῆ με τὴν Διονυσίαδα Πηγῆν, Ἐλληνα Ἀθλητὴν και Ἀκτινοβόλον Ἀστρον. — τὸ Ἄρθος τῆς Ἀλόης με τὴν Ἀδραν τοῦ Ζαππειῶν, Ἀταβύριον Ρόδου, Ναυοικᾶν και Ἀργυρῶν Πανσελῶνων. — ὁ Ἄγγελος τοῦ Λυκαυγοῦ με τὸν Ζδ-Ζδ, Διακριθεῖσαν Ἀρσοκακίαδα, Φραῦ-Διάβολον, Ἀεράκι τοῦ Βουνοῦ και Γαλῆν τῆς Ἀγκύρας. — ἡ Πάρτα Γελαστή με τὴν Φλογεράν Ἀκτίνα τοῦ Σουλίου, Πρῶτην τοῦ Ζεφύρου, Κίτρινην Μάσκην, Κίτρινον Ντόμινο και Τρεῖς ἄλλαν τοῦ Κόσμου.

— ἡ Ὄρχα Ἀκτίς με τὴν Ροδοστεγαρωμένην Ἀνοίαν, Κρόταλον, Ὁραῖα Ἀνδρομέδαν, Λάσος Φοινίκων και Χρυσὸν Καναρινάκι. — ὁ Ὑπόκοπος τῆς Πέρας με τὴν Τριανταφυλλέαν Ἀγγουλιαν, Ἐβαίσητον Καρδιαν, Ροδιζοῦσαν Ἀγγῆν και Μακρολαίμην. — ὁ Λαμπρὸς Κιθαροῦδς με τὴν Φιλοπάτριδα Ἰάδα, Ροδοδάκτυλον Ἠῶ, Ἄρθος τῆς Ἀνοίσεως, Ἀνθοσμένην Ἀμυγδαλιάν και Ἀεροναυτοπούλιαν. — ὁ Ἐλλην Ἀθλητῆς με τὴν Αἰθερίαν Ψυχὴν, Ἀγγῆν Ψυχὴν και Τρεῖς ἄλλαν Ψυχῆν. — ἡ Ψα

